

DIEREN

in de

GEESTEN -

WERELD

door

HAROLD SHARP

DIEREN in de GEESTENWERELD

door

HAROLD SHARP

Uitgave van het Spiritualistisch Genootschap van Groot-Brittannië

INLEIDING

Als groot dierenvriend, en iemand, die vele honden en katten verloren heeft, verheugt het mij dat Harold Sharp dit boekje geschreven heeft. Het kan geluk brengen aan velen die hun geliefde viervoetige vrienden hebben verloren.

Als we deze bladzijden gelezen hebben, hoeven we onszelf niet langer af te vragen of we ooit weer onze trouwe vrienden zullen terugzien, want dan zullen we weten dat zij de dood overleefd hebben net zoals wij zelf, als onze tijd gekomen is.

Gedurende bijna 30 jaren heb ik met Harold Sharp gewerkt en ik ben hem gaan respecteren en hoogachten.

Hij houdt van alle leven, en wreedheid en onmenselijkheid verafschuwt hij.

Zijn wonderlijke gaven als medium hebben troost en bemoediging gegeven aan talloze mensen en zijn kennis van de geestelijke wereld is van grote betekenis geweest om degenen die treuren bij te staan.

Hij heeft dit boekje geschreven in zijn eigen onnavolgbare en huiselijke stijl en zij die hem goed kennen, zullen hem in gedachten horen praten terwijl ze aan het lezen zijn.

Ik denk dat iedereen die van dieren en vogels houdt, hem veel verschuldigd is voor het op schrift stellen van de voorvallen die in dit werkje worden beschreven.

Deze vertaling werd opgedragen aan
Ed. en Son Jockin, die zoveel van
mensen en dieren houden.

Rein H.

T. Ralph Rossiter,
secretaris van de
S.A.G.B.
20 januari 1966

DIEREN IN DE GEESTELIJKE WERELD

Ik was op bezoek bij een bejaarde en kreupele vrouw die al enige jaren bedlegerig was en we hadden gepraat over het leven na de dood en het volkomen natuurlijke ervan. "Nou, weet u", zei ze, "ik heb nog nooit de gangbare voorstelling kunnen slikken van een hemel met gouden straten en paarden poorten en overal harpen, dat leek me altijd veel te vergezocht. Als ik daar mijn oude Jumbo maar bij me kan hebben, ben ik volmaakt gelukkig".

Jumbo was een oude en trouwe herdershond die, tijdens de zes jaar dat zij verlamd was, haar voortdurende en liefhebbende metgezel was. Zij hield van Jumbo en ik ben er zeker van dat de hond net zo innig van haar hield.

Toen het dier op hoge leeftijd stierf was dit slechts het voorspel van haar eigen heengaan.

Enige tijd later woonde ik een zitting bij van mevr. Neville - in die dagen een bekend Londens medium en ze zei onder meer: "Er is hier een vrouw en ze is ongeveer 60 jaar. Ze zegt 'Chester', zo heet ze waarschijnlijk, of het is de plaats waar ze woonde. Ze heeft een grote ruigharige hond bij zich en ze noemt hem 'Jumbo'. Ze draagt een tweedpak en gaat juist even wandelen met haar hond. Het is een flink stel, eerlijk waar".

Wat een wonder was dit, en wat leuk. Dit was beslist mijn oude vriendin met haar oude metgezel. Wat een waarheid staat er in de oude geschriften, die vertellen over de andere wereld waar pijn en zorgen onbekend zijn.

Sarah Chesters verlamming - iets uit het verleden - is een niet zo prettige herinnering aan haar voorbije dagen op het aardse niveau. En de stramme ouderdom van Jumbo is ook iets wat vergeten is.

Toen ik deze geschiedenis kort geleden vertelde aan een agnosticus, scheen hem dit bijzonder vermakelijk toe.

"Allemachtig, wat een onzin", zei hij, "je gelooft toch zeker niet dat dode mensen verder leven en dieren ook?"

Ik antwoordde: "Jawel, ik weet dat dit zo is".

Zijn reactie hierop was, nogal grof gesteld: "Mijn God, waar laten ze diè met z'n allen?"

Het is verbazingwekkend hoe de mens, in zijn onvolwassen voorstelling, het onbegrensde van de geestelijke gebieden beperkt.

Als hij het maar even bij zichzelf zou overwegen, zou hij zich iets gaan realiseren van de grandioze uitgestrektheid van ons eigen stoffelijke universum, dat in vergelijking tot de onbegrensde geestelijke wereld werkelijk heel nietig is.

Denk hier eens over na, als ik even mag afdwalen - ik lees op kerstavond (1964), dat de nieuwe automatische ruimtesonde genaamd Zond II en door de Sovjet Unie ontworpen om de verre ruimte te onderzoeken, nu al met enorme snelheid meer dan 5 miljoen kilometers van de aarde verwijderd is en nog steeds door de oneindigheid snelt, terwijl hij gedetailleerde informatie foutloos terug naar de aarde seint.

Dat is werkelijk schitterend.

En het werd tot stand gebracht door menselijke bekwaamheid.

Maar als menselijke instrumenten al zo prachtig kunnen werken, is het dan niet aannemelijk dat de instrumenten die de God der Natuur heeft bedacht, nog prachtiger zullen werken?

De gevoelige psychische projector en recorder die de mens bezit is een geweldige voorziening en hij kan de eeuwige sferen van de geest doordringen en vervolgens zowel troost als verlichting mee terugbrengen voor de bewoners van de aarde.

"Daar zijn meer dingen in de hemel en op aarde, Horatio..." sprak Shakespeare, en daar had hij groot gelijk in.

Elk levend ding bezit een aura van magnetische kracht of energie, die ervan uitstraalt.

Hoewel niet zichtbaar voor het stoffelijk oog, onthult de aura heel wat.

De aura van een dierenvriend bijvoorbeeld, is doortrokken met een oranje gloed. Deze straling is bijzonder kalmerend voor dieren en geeft hoop en vertrouwen.

Het trekt de dieren aan zoals een magneet het staal aantrekt.

Daar tegenover staat angst en dat vult de aura met een opgeblazen bruin, hetgeen op de dieren een prikkelend effect heeft en ze aanzet tot woede en een verlangen om aan te vallen.

Aangezien er voor geen enkele levensvorm een dood bestaat, leven uw dierlijke vrienden net zo zeker voort als uw menselijke vrienden. Het is slechts de stoffelijke bekleding die werd afgelegd en begraven en als uw oranje straal ooit vreugde heeft verwekt en een gevoel van verwantschap in enig schepsel, terwijl het nog in de "lichamelijke gevangenis" zat, wees er dan van verzekerd dat uw straal nog steeds zal aantrekken en uw huisdier - dat een veel actievere en angstvrij leven leidt dan toen het nog op aarde was - nog altijd naar u toetrekt, net als voordat het stierf.

Een medium - een paranormaal begaafd iemand - en uitgerust met een snelwerkend ontvangtoestel, kan dit in feite zien gebeuren.

Net als zijn stoffelijke ogen de materiële dingen kunnen waarnemen, zo kan zijn psychisch gezichtsvermogen zich afstemmen op die fijnere golflengte, het geestelijke rijk, dat de dichters "hemel" noemen.

Ik werd mij van deze werkzame en buitengewone eigenschap voor het eerst bewust toen ik zeven jaar oud was.

Herhaaldelijk verscheen er een oude monnik, zittend in de leunstoel naast mijn bed en hij was schijnbaar diep in gedachten of meditatie. Ik voelde me altijd gelukkig en getroost door zijn aanwezigheid. Voor zover ik me herinner, sprak hij nooit tegen me tijdens die nachtelijke bezoeken.

Zo nu en dan kwam er ook een zingende koorknaap - maar niet zo vaak als de monnik - en wat betreft Myrtle, mijn eigen kleine Pekinees die mijn vader gedwongen werd dood te schieten omdat ze een kwaadaardige en pijnlijke tumor had, zij sprong nog tijdenlang na haar 'dood' bij mij op bed om zich vervolgens dicht tegen me aan te nestelen, net zoals ze vroeger had gedaan.

Vanwege het feit dat deze psychische gave ook een natuurlijke gave is, scheen dit alles me volkomen normaal toe, ofschoon mijn ouders - die niet paranormaal gevoelig waren - hevig ongerust werden zodra ik over deze dingen praatte omdat, denk ik, zij dachten dat het heel abnormaal was.

Het gebeurde niet eerder dan toen ik zeventien jaar was en in Londen woonde, dat ik in aanraking kwam met spiritualisten en een serieus onderzoeker werd van het meest belangrijke en verstrekkende onderwerp in de wereld - de onvernietigbaarheid van het leven.

Mijn ervaringen met de monnik en met anderen waren slechts te verklaren omdat een deel van me, mijn psychische deel, een indruk vastlegde die gemaakt werd door levende wezens vanuit een andere sfeer - een andere "golflengte" - en wier onvernietigbare levens nog altijd werken op volkomen natuurlijke wijze, in geestelijke lichamen, ondanks het feit dat hun aardse lichamen lang tevoren waren begraven.

Er is mij gevraagd u te vertellen over de dieren - en vogels - die ik heb ontmoet en die voortleven na de dood, in dat uitgestrekte en zelden waargenomen (behalve door de helderzienden) geestelijke universum van God.

Wij willen dat u, die van dieren houdt of een geliefd huisdier hebt verloren, zich realiseert dat zij verder leven, gelukkig en vrij van zorgen in een schitterend gebied.

Ik wil ook dat u beseft, dat elke keer dat u aan ze denkt of over ze praat, het net is alsof u via uw oranje straal roept: "kom".

En dan komen ze.

Laat ze u niet bedroefd aantreffen.

Dat zou hen ook verdrietig maken.

Een paar jaar terug kwam er eens een doodgroeie ziel naar me toe voor een zitting, heel ellendig; haar moeder had een poes gehad waar ze erg van hield, en voordat ze stierf had ze haar enige dochter gevraagd ervoor te zorgen.

De dochter beloofde dat bereidwillig, maar na verloop van tijd werd de poes ernstig ziek en leed zoveel pijn, dat de dierenarts verklaarde, dat de enig milde gedragslijn eruit bestond haar te laten inslapen.

Met tegenzin stemde ze erin toe, maar sinds de dood van de poes werd haar geweten gekweld door, zoals ze dacht, het breken van de belofte aan haar moeder. Mijn geleide, Broeder Peter, begon de zitting aldus: "Uw moeder is hier aanwezig. Ze begrijpt het volkomen en ze is u heel dankbaar dat u "Tips", de poes, naar haar toegestuurd hebt, want ze kan nu nooit meer pijn lijden, en aangezien ze haar op haar verjaardag ontving, was het net of ze een verjaarsgeschenk kreeg. Ze heeft nu geen pijn, ze wil dat benadrukken. De poes is gelukkig en vol leven. Ze is zo verheugd haar bij zich te hebben". De uitwerking hiervan op de vrouw was wonderbaarlijk; een knagende onrust die ze dag aan dag buiten alle proporties had opgekweekt, was geheel verdwenen en het scheen haar leven lichter te maken.

Voordat het wonderlijke en materialiserende medium Jack Webber in Londen ging wonen, verbleef hij diverse keren bij mij thuis, in mijn flat te Hampstead en hij gaf er een reeks materialisatiesessies. Hij wist niet hoe gek ik ben op apen en dat ik er verschillende als huisdier gehouden had, toen ik nog in mijn oude huis in Leicestershire woonde.

Mijn lievelingsdier was een blauwe mangaby die, ofschoon heel lief, buitengewoon gevoelig en ijdel was - hij probeerde altijd de aandacht te trekken en wilde bewonderd worden. Hij heette Mickey.

Eigenlijk zou het Mickey de Duvel moeten zijn, want hij verstoorde voortdurend de rust met zijn schitterende en ondeugende streken. Op een zondagmorgen ontsnapte hij, holde de dorpsstraat door en, ongetwijfeld aangetrokken door de koorzang, rende hij de kerk binnen en sprong bovenop de preekstoel, waar hij een kaars had ontdekt en tot grote verontwaardiging van de dominee weigerde weg te gaan voordat hij de hele kaars had opgegeten.

Hij beschouwde kaarsen altijd als een lekkernij.

Het zweet van een aap bevat een bepaald gehalte aan salpeter, dat uitkristalliseert op de huid.

Ze zijn er dol op dit te eten en als ze zich vervelen brengen ze vaak de tijd door met het zoeken van deze smakelijke hapjes in hun vacht.

Mensen die dit niet begrijpen, veronderstellen dan dat zij op zoek zijn naar vlooiën.

Als iemand Mickey ervan beschuldigde naar vlooiën te zoeken vond hij dat een grote belediging en werd hij echt kwaad.

Nu weer terug naar Webber en een van de seances in Hampstead.

Ruben, een geleidegeest met een prachtige stem, had net een lied beëindigd toen ik me bewust werd van een aanzienlijk gewicht op mijn knie.

Black-Cloud, Webber's geleide, zei: "Beweeg u niet, meneer Sharp, er materialiseert zich een mooie grote aap op uw knie". Langzaam werd hij zichtbaar - Mickey was het - maar helaas riep Black-Cloud

plotseling luid: "Nee, nee Mickey je mag in gezelschap geen vlooien gaan zoeken!"
Dat was voldoende voor Mickey; met één veerkrachtige sprong was hij verdwenen naar -
waar ik hoop - niemand hem verkeerd zou begrijpen.

Bij een andere gelegenheid was Webber naar een voetbalwedstrijd gegaan en kwam later
thuis dan gebruikelijk.

De kring was al bijeengekomen en wachtte, de tijd dodend met aangenaam gepraat.
Het gesprek ging in de richting van de vogels en hun toestand in het winterse weer en een
van de aanzittenden was van mening dat ik er verkeerd aan deed om dagelijks een groot
brood te kopen voor de vogels, terwijl er zoveel mensen van honger omkwamen.

Toen Webber vervolgens binnen was gekomen en de seance begon, materialiseerde zich
een fraaie mannetjesmerel met een glanzende oranje snavel en hij floot een werkelijk
prachtig lied.

Nadat het uit was, zei Black-Cloud: "Hij zong u een danklied toe, namens de vogels die u te
eten geeft".

Nog maar kort geleden kwam een andere merel terug uit "de zonnige sfeer". Gedurende een
jaar of langer bezocht een vrouwtjesmerel met maar één poot geregeld mijn 'voederplaats'.
Omdat de andere merels haar dikwijls aanvielen, zette ik haar apart bij het voeren - weg van
de anderen in mijn portiek en ik hield de wacht om de anderen in bedwang te houden als zij
zich er mee wilden bemoeien. Deze vogel werd zò tam dat ze kaas - haar favoriete lekkernij
- ging eten uit mijn hand, en zelfs kwam ze van tijd tot tijd onuitgenodigd de kruimels
oppikken van mijn keukenvloer.

Omdat ze alleen maar rond kon huppen, noemde ik haar "Hoppy". Op ieder moment van de
dag hoefde ik maar de tuin in te gaan en "Hoppy, Hoppy" te roepen, of ze kwam van waar
ook vandaan naar me toe. Ze wist het tijdstip van 7 uur in de ochtend net zo precies als een
dronkaard de "openingstijd" kent - want om 7 uur werd het brood, verkruimeld in kleine
stukjes, gestrooid.

Als ik om een of andere reden eens een paar minuten te laat was, zat Hoppy in het portiek
tegen de deur te pikken en schreeuwde hard "tjiep, tjiep, tjiep!"

Toen kwam er, vroeg in het nieuwe jaar, een dag dat Hoppy er niet was.

Ik riep haar en kreeg geen antwoord.

Steeds opnieuw ging ik de tuin in en riep.

Tenslotte scheen er maar één conclusie mogelijk.

Een of andere kat moest haar wel gedood hebben.

Daarna, zo' n veertien dagen later toen ik opstond van mijn ontbijt, registreerde mijn
psychische uitrusting een bekend geluid: tjiep! tjiep! en helderziend, in een fantastisch
duidelijk visioen zag ik haar bovenop de stoelleuning, waar ze altijd zo graag ging zitten - en
terwijl ze

naar me toe hupte, bemerkte ik dat ze nu twee poten bezat.
Ik denk dat dit het was wat ze me wilde laten zien. Het is alleen maar op het aardse niveau dat verminkingen kunnen plaatshebben - de trillingen zijn langzaam - de aanpassingen gaan langzaam - gewenning aan een misvorming gaat te vaak geheel overheersen. Maar in het geestelijke rijk is de Goddelijke Wet werkzaam, zonder stoffelijke belemmering.

We waren van huis uit een boerenfamilie, maar omdat ik als jongeman niet de praktijken van het opfokken van dieren kon verdragen om er vervolgens rijker van te kunnen worden door ze te slachten, verliet ik het huis en werd journalist in Londen.

Weinig beseftte ik wat een belangrijke stap dit zou blijken te zijn, want er kwam een dag waarop mij, dankzij een groepje wijze en vriendelijke mensen, getoond werd dat er zelfs in Londen, temidden van al de huizen en straten en rook en stank en het geren en gevlieg en de opwindende, een enorme onzichtbare deur was naar een wonderlijk onzichtbaar gebied - een deur waarvoor iedereen een onzichtbare sleutel heeft gekregen - verborgen voor het gezicht, dat is waar, maar zij die met geduld ernaar willen zoeken, zullen hem beslist vinden. Zodra zij die deur geopend hebben, ligt de uitgestrekte en tevoren onzichtbare wereld open voor hun blik, een wereld van onvoorstelbare pracht - een wereld waar ' geen dood bestaat' wordt tentoongespreid - een wereld van oneindig leven.

Een wereld, zo nabij gelegen voor iedereen, maar zo zelden vermoed.

Hoe dankbaar ben ik deze dierbare vrienden, die me aanmoedigden om naar de sleutel te gaan zoeken.

Wat een vreugde en begrip heeft dit gebracht.

In het begin opende ik de deur uit louter nieuwsgierigheid.

Vervolgens kwam er een periode van verbazing over de majesteit van dit alles en tenslotte werd ik aangemoedigd om binnen te gaan en me temidden van de eeuwig levenden te begeven - weliswaar voor korte bezoeken - maar deze stelden me in staat meer en meer te begrijpen dat de "innerlijke kant van het leven" - de onzichtbare rijken met hun wonderlijke wetten, veel grootser zijn dan de stoffelijke verhulling die al zo lang ons blikveld heeft verduisterd.

Toen mijn zuster een heel dierbare vriendin verloren had, scheen ze ontroostbaar te zijn en ik haalde haar over om een zitting met Mary Taylor bij te wonen.

Mary beschreef haar vriendin nauwkeurig en gaf een aantal heel nuttige boodschappen van haar door.

Daarop vroeg het medium: "Kent u een vriend in de geestenwereld die Stella heet?"

Mijn zuster ging in gedachten haar vriendenkring rond en zei: "Nee, dat denk ik niet".

Mary zweeg een moment en zei vervolgens: "Wat dom van mij, het is geen vrouw waar ze het over hebben, maar een paard".

Mijn zuster sprong zowat van haar stoel, want waar mijn genegenheid is bestemd voor apen, geldt die van haar voor paarden.

"Maar natuurlijk!", riep ze uit, "Mijn lievelingsmerrie heette Stella.

We noemden haar zo omdat ze een witte ster op haar voorhoofd had".

Mijn zuster was altijd dol geweest op dat paard en ik denk, dat ze evenveel opvrolijkte door van Stella te horen, als van de boodschappen die ze van haar vriendin kreeg.

Mary vertelde haar dat het paard een heel gelukkig leven had in de groene hemelse weiden en bij de stille wateren, maar wanneer Kitty ooit aan haar dacht of over haar praatte, werd het dier zich als het ware telepatisch van haar bewust en ofschoon onzichtbaar, kwam het naar haar toe.

Een daaropvolgende keer dat ik mijn zuster zag, zei ze: "O Harold, ik zal die zitting nooit meer vergeten ik zou het voor geen goud hebben willen missen. Denk je eens in, dat die brave oude Stella aan komt lopen om me te zien - is dat niet geweldig?"

Sindsdien is mijn zuster vrij plotseling gaan "hemelen".

Ze liet haar stoflichaam koud en stijf in een ziekenhuisbed achter.

Ze werd begraven onder de bomen, op een kerkhof in Worcestershire, en elk jaargetijde bloeien er bloemen op het graf - toch is ze daar natuurlijk niet.

In diezelfde groene weiden waar Stella verblijft, overhuifd door gracieuze bomen, staat het geestelijke huis waarin mijn zuster woont. Het is een woning die niet door handen gebouwd werd - "noch met baksteen en mortel, maar door liefdevolle daden, verricht op de aarde".

Hiermee had mijn zuster haar woonstee gebouwd.

Het staat er als een getuigenis van de ontelbare vriendelijke daden die ze op aarde deed.

Sommigen dachten zelfs dat ze op een dwaze manier vriendelijk was.

Als dat al waar was, dan bracht dit leven van goedheid een rijke beloning op van vrede en vreugde.

Haar huis staat niet al te afgelegen; andere vrienden van haar, in hun ' dode huizen' , wonen er tamelijk dichtbij.

Als ik een zitting heb, vertelt ze me dikwijls over deze vrienden en al de poezen, honden en andere dieren - oude lievelingen uit haar aardse dagen, die nog steeds deel uitmaken van haar hemelse gezin.

Ze zijn er uitermate gelukkig met elkaar.

In veel opzichten is het eender als het leven op de aarde, alleen veel liefelijker en meer vreedzaam.

Ik heb een vriendin, een predikantsweduwe, die als kind op haar liefste merrie door het landschap draafde.

De mensen waren gewend te zeggen, dat ze 'in het zadel geboren' was, terwijl de reïncarnatieaanhangers verklaarden dat ze in een vorig bestaan een geoefend ruiter was geweest.

Wat ook de verklaring van haar "zadelbewustheid" was, er zijn intussen vele jaren voorbij gegaan sinds de dagen van haar kindertijd.

Toch is ze zich van tijd tot tijd bewust van de geestelijke aanwezigheid van haar paard, net zoals van de stoffelijke nabijheid van de bomen rond haar huis.

Ofschoon zij in haar gewone dagen misschien wel gelachen heeft om het simpele idee dat dieren de dood overleven, sinds zij de onzichtbare sleutel heeft gevonden, waar we eerder over spraken en door haar eigen ervaring, weet ze nu heel goed dat dit zo is.

Courtney Thorpe, een heel bekend acteur uit de tijd van koningin Victoria, was in het bezit van een aantal kleine honden waar hij erg van hield. Hij bereikte een hoge leeftijd en hoewel hij niet bang was om te sterven, zat hij vaak erg in angst over wat er met zijn honden zou gebeuren.

Hij had het zo geregeld dat er een kleine nalatenschap zou worden overgemaakt aan een vriendin, op voorwaarde dat zij zijn "hondse familie" zou adopteren.

Een paar jaar na zijn overlijden kwam er een dame op leeftijd voor een zitting.

Helderziend nam ik een oude man waar, omringd door uitbundige honden die om hem heen sprongen, en soms ook rond haar.

Gedurende de jaren hadden ze een voor een hun adoptiehuis verlaten om verder te gaan door de onzichtbare deur naar hun oorspronkelijke eigenaar en vriend, die hen opwachtte in het geestelijke rijk.

Nu zond hij heel dankbare boodschappen naar zijn oude huishoudster.

Er werd me verteld dat, terwijl de honden nog op aarde waren, hij zo' n beetje rondspookte in het huis van de vrouw waar ze waren ondergebracht; maar sinds de honden naar hem zijn toegegaan in de geestelijke wereld, wordt zijn aanwezigheid zelden meer opgemerkt.

Wat zijn er, door het landschap verspreid, toch een heiligdommen die gewijd zijn aan "Onze Lieve Vrouwe der Smarten".

Hoe zelden een heiligdom voor "Onze Lieve Vrouwe van Blijdschap".

Maar ik kwam er toch een tegen, waar mensen van heinde en ver hun dank komen betuigen voor hun vreugden.

Ik vond dat een prachtig idee.

Het deed me denken aan die ene dankbare melaatse die terugkwam om te bedanken voor zijn genezing.

Dit heiligdom was opgesierd met zacht geurende lelies toen ik het de eerste keer ontdekte, en ik knielde daar neer om te trachten de vele vreugdevolle ervaringen te overdenken die ik had tijdens mijn leven, en om ervoor te danken.

Terwijl ik daar zo knielde, kwam er een oude heer met een hondenriem en halsband in de hand en hij knielde naast me.

Zijn gezicht was vol vreugde en zijn lippen bewogen als in gebed.

Hij knielde daar lange tijd en toen hij opstond om weg te gaan, verliet ik de kerk en raakte met hem in gesprek.

En waarom, denkt u, had hij "Onze Lieve Vrouwe van Blijdschap" bezocht uit dankbaarheid? Het bleek dat hij jarenlang een hond had gehad die Rover heette.

Het scheen bijna alsof ze met elkaar vergroeid waren, of als rozen die geënt zijn.
Samen gingen ze boodschappen doen in de ochtend, 's middags deden ze samen een dutje en ze maakten heerlijke lange wandelingen met elkaar op de mooie avonden.
Op een middag, toen de oude man uit zijn slaapje ontwaakte, praatte hij tegen de hond, maar er kwam geen antwoord.
Zijn lijf lag er weliswaar, maar er zat geen leven meer in.
Dat leven had zich vrijgemaakt van zo' n oud en gebrekkig lichaam.
Het was een grote schok voor de oude man.
Hij treurde wekenlang.
Nu voelde hij zich voor het eerst eenzaam.
Toen, de dag voordat ik hem ontmoette, kreeg hij een wonderlijke ervaring.
Hij werd wakker gemaakt uit zijn middagdutje door de warme aanraking van een hondentong, die zijn hand likte. Hij deed de ogen open en gedurende een klein ogenblik zag hij Rover.
Hij kwispelde heel gewoon met zijn staart.
Het was slechts een ' flits' van helderziendheid, maar zo werkelijk, zo echt, dat hij opeens besepte dat het geen droom was - geen greintje verbeelding.
"O mijn God, dank U voor deze openbaring", zei hij vol vuur en deze vreugde had hem naar het heiligdom van "Onze Lieve Vrouwe van Blijdschap" gebracht.
We vonden een bankje op een rustige plaats en daar spraken we lange tijd met elkaar, over de Heerlijkheid van het Leven en de Nietswaardigheid van de Dood.

Wanneer mensen uit een bepaalde wijk verhuizen om in een nieuwe omgeving te gaan wonen, misschien kilometers verder weg, kunnen dieren een groot probleem gaan vormen. Zij zijn zo gewend geraakt aan hun oude omgeving waar zij hun vertrouwde loopje hebben en hun rustige plaatsjes om 's middags ongestoord wat te soezen, en de vriendschappen die zij er gesloten hebben zowel als de vijanden, die de meer menselijke soorten er naar ik vrees gemaakt hebben.

En dieren aanvaardden niet zo makkelijk een nieuwe woonplaats.
Heel vaak zullen ze op hun schreden terugkeren, om vele moeizame kilometers af te leggen naar de plaats waar ze van hielden en ' tot de hunne hadden gemaakt' .
Maar omdat er dan nieuwe mensen in het oude huis wonen, die hun eigen viervoetige gezelschap eropna houden, is de moede reiziger niet welkom en wordt een verschoppeling.

In ons oude dorp woonde echter, tot geluk van de dieren, een oude dame in een huis dat volgens mij door de dieren de "Gastvrije Herberg" werd genoemd.
Haar villaatje stond op zich zelf aan een lange, rustige landweg die werd overschaduwd door statige iepen en nog statiger beuken. De ommuurde tuin werd tot een oase van liefde in een onnadenkende wereld, voor al de zoekgeraakte, gestolen of weggelopen dieren die in het dorp terechtwamen.

Honden en poezen, een papegaai en een aap en op zeker moment een ezel en een geit, zij allen kregen er een thuis en ze hield van hen allemaal zonder voorkeur te hebben, zoals een moeder van haar kroost houdt.

Ze was een ware beschermvrouw van de plaatselijke dierenwereld en wee de knaap die ze te pakken kreeg met een katapult of de kerel met een konijnestrik.

Ze scheen een gave te bezitten om de katten te leren dat ze de vogels niet mochten aanraken, want haar tuin was zowat een open volière en alle soorten van nesten kon men er vinden.

Zij en haar echtgenoot waren beiden vegetariër en bijna leeftijdloos, want zelfs de oudste inwoners herinnerden zich haar nog uit hun jeugd als "de oude mevr. Usher".

Maar natuurlijk kwam het moment (voor haar evengoed als voor ons) dat ze een hemelse roepstem hoorde - "Ge hebt welgedaan, gij goede en trouwe dienstknecht, ontvang uw rechtmatig erfdeel", en de onzichtbare poort zwaaide open en ze haastte zich naar haar nieuwe tehuis.

Op bijna iedere zitting die ik heb meegemaakt werd deze brave oude ziel door welk medium dan ook beschreven, samen met haar menagerie van verrukkelijke dieren; en verderop hoop ik u te kunnen vertellen hoe ik door die onzichtbare deur ben gegaan en rondzwierf aan de zijde van een wijze begeleider om iets te zien van dit wonderlijke land waar het licht zo helder is, en dan vertel ik u iets over een paar van de oude vrienden die ik er heb ontmoet en hoe het met ze gaat.

Toen ik zes jaar was, hadden we een hond die Hektor heette. Een grote lobbes was het. Hij rende mij vaak ondersteboven en ging me vervolgens aan mijn jasje staan sjoeren om me weer overeind te krijgen.

Als hij een man was geweest in plaats van een hond, vrees ik dat hij beslist een dronkelap zou zijn geworden.

Ik heb nog nooit een hond gezien die zo' n dorst had.

Hij scheen te gedijen als hij maar kon drinken. Iedere emmer water, trog voor de paarden of een lekkende kraan was voor hém en als er niets voor hem beschikbaar was, rukte hij aan de schort van mijn moeder en trok haar naar de pomp.

Hektor was al twintig jaar dood.

Ik was zijn bestaan zowat vergeten, totdat op zekere avond in het huis van Glover Botham te Golders Green tijdens een fysieke seancekring, Hektor zich manifesteerde zodat iedereen het kon zien.

Op de grond, in het midden van de seancekring, stond een grote blauwe Chinese schaal met water, omdat er wel eens wordt gedacht dat dit kracht geeft om de diverse manifestaties tot stand te brengen.

De gematerialiseerde Hektor, zich niet bewust van het doel waarvoor dat water daar stond, viel er op aan en slobberde alles heel lawaaierig op. Vervolgens blafte hij luid alsof hij wilde zeggen: "Was dat even goochem".

Later vernamen we dat zijn geblaf was gehoord door de beide dames die er vlak naast woonden.

In ongeveer dezelfde periode kwam ik op een andere seance, waar een aardige blauwgroene zangparkiet zich materialiseerde in een kamer waar een krachtig rood licht was.

Er waren acht personen aanwezig.

Langzamerhand begon zich een blauwgroene nevel te vormen, boven de hoofden van de aanzittenden en uit die ectoplasmische formatie vloog een zangparkiet tevoorschijn.

Hij cirkelde de kamer rond en zette zich neer op de schouder van een man.

Hij was twee jaar tevoren nog de eigenaar van de vogel geweest, maar het dier was 'gedood' door een kat.

Klaarblijkelijk herkende het zijn eigenaar, want met een duidelijke stem - alsof het tegen hem sprak - zei het dier: "Ik wil een sigaret hebben".

Iedereen begon te lachen.

Het bleek dat de eigenaar een kettingroker was en hij had deze opmerking zo dikwijls gemaakt, dat de parkiet had geleerd hem na te bootsen.

Bepaalde dieren bezitten een heel sterke magnetische invloed en daarom staan sommige mediums toe, dat hun honden of poezen aanwezig zijn tijdens een seance omdat ze, volgens de geïjkte term, "kracht afgeven" en dit een grote bijdrage kan zijn voor het slagen van de seance.

Dat zou best waar kunnen zijn.

Ik heb een vriendin die een boerderij bezit, ver weg in de provincie.

Ze melkt haar koeien in de stal en ongetwijfeld is dat gebouwtje geladen met psychische energie.

Ze had me vaak verteld dat ze daar meer inspiratie kreeg en mooiere visioenen dan overal elders.

Ik geloof dat beslist.

In het jachtige leven - zoals we dat zelf geschapen hebben - en "als de geest vol is van lawaai" en de zorgen aan alle kanten donkere schaduwen werpen en haastig uitgesproken woorden rondfladderen, is de atmosfeer te veel verstoord voor het contact met een ijlere sfeer.

In haar stal, omringd door de koeien waar ze van houdt - en vergis u niet, ze houden ook van haar - heerst vrede!

Een vrede die het verstand te boven gaat.

In zo' n atmosfeer is het, alsof de twee werelden dichterbij elkaar komen.

Daar wordt ze zich bewust van de nabijheid van haar vader en moeder; sinds lang overgegaan naar het "heldere land" en in de dagelijkse beslommingen geeft hun aanwezigheid haar moed en hun raadgevingen verlichten haar pad.

De meeste mensen zullen die stal waarschijnlijk geen heiligdom willen noemen - maar toch is ze daar tweemaal daags, in een zalig samenzijn met engelen en aartsengelen.

Het zoetgeurende hooi is als wierook, net als lang geleden in die nederige stal in Bethlehem.

Daar beseft ze, dat achter het stoffelijke schouwtoneel de "schietspoelen van de ongeziene machten" werkzaam zijn.

Daar begrijpt ze, vol extase, de ontzagwekkende majesteit van de God der Natuur, die de Vader is van het dier, de vogel en de menselijke soort; de Grote Schenker van alles. In haar geestelijke vreugde in dit Heilige der Heiligen zou ze bijna de liefelijke hymne gecomponeerd kunnen hebben, die men in Zweden zingt en die eer bewijst aan de Gever van alles, ons waarschuwend om Zijn weldadigheid niet te vergeten. Ik vrees dat ik het niet helemaal toereikend heb vertaald. (Harold Sharp).

Ik kan ze niet allemaal tellen,
de bewijzen van Gods goedheid, mij gebracht.
Zij schitteren als dauw in de morgen
en stralen mij toe, vol van pracht.

Gelijk ontelbare scharen van sterren
zijn zij, zonder naam, zonder tal.
Maar net als deze schijnen ze altijd helder,
zelfs in mijn donkerste dal.

Ik kan ze niet allemaal tellen,
maar 'k dank ervoor, een voor een.
Zijn wonderen van Liefde stort Hij,
als regen op iedereen.

Enige jaren geleden kende ik een bejaarde vrouw, die in haar jeugd had gehoopt om non te kunnen worden.
Ze ging als novice in het klooster, maar na drie jaar begaf haar gezondheid het en keerde ze terug in de wereld der mensen.
Ze hield van alle ' schepselen onder de zon' en de verhalen over haar talloze vriendelijke dingen voor mens en dier verspreidden zich wijd en zijd.
Inderdaad werd haar leven - zoals iemand eens opmerkte - tot een "levende rozenkrans waarvan elke kraal een goede daad was".
Ik ben er altijd dankbaar voor geweest dat ze mij haar meest geliefde gebed leerde:

"O Onsterfelijk Wezen, in vele vormen geopenbaard,
laat mij alle leven eerbiedigen, want het is uit U.
Help mij, opdat ik geen kwaad doe aan enig ding dat
Gij geschapen hebt, want het is van U en Uw Liefde
omhult het".

Ze was gewend om te zeggen dat de aarde een mystieke werkplaats was, waarin de mensheid bezig was eeuwigheidskarakter te scheppen en dat de liefde die werd uitgedeeld, hetzij aan mens of dier, de grootste verfraaier was van het werk der handen en dat het zegende, zowel degene die geeft als degene die ontvangt.
Op een zondag was ik naar haar toegegaan om thee te drinken en naderhand zaten we op een bank in de tuin, pratend over de dingen van de geest en we vergaten het langzaam verstrijken van de tijd.
Het was al gaan schemeren en de bomen en heesters wierpen diepe schaduwen, maar de fleurige waterkers glansde hier en daar en de lange stokrozen stonden als een groepje wachters bij de tuinpoort.

Op sommige momenten, zelfs waar een aantal mensen met elkaar praten, valt er een plotselinge stilte en dan zegt iemand: daar gaat een dominee voorbij.
Zo' n stilte onderbrak ons gesprek terwijl we zo zaten een geheimzinnige stilte.
Toen zagen we het allebei - een aardige goudkleurige hond die naar ons toe draafde over het pad tussen de rododendrons - een prachtig dier.
"Dat is Nebo", legde mijn vriendin uit, "ik vind het fijn dat je hem zag. Niet iedereen kan zoiets".
Hij was alweer verdwenen voor stoffelijke ogen, maar we waren er allebei zeker van dat hij er nog was.
Slechts voor enkele ogenblikken, maar toch is de herinnering aan dat visioen nog altijd heel levendig.
"Alsjeblieft", zei mijn vriendin, "is dat geen bewijs dat de dood maar een poort is naar het onsterfelijke leven, zowel voor de dieren als voor de mensen. Ik zou toch zo graag willen dat al m' n vrienden dit beseften".
Vervolgens vertelde ze mij dat veel van haar "opgestane" vrienden van tijd tot tijd voor haar zichtbaar werden in haar tuin.
Ze was geen spiritualiste en ze zou misschien geërgerd zijn geweest als iemand haar zo zou hebben genoemd, maar sinds haar vroege jeugd was ze paranormaal begaafd geweest en ofschoon ze vast en zeker gerild zou hebben van het woord, was haar tuin in werkelijkheid haar seancekamer.
Zij bracht de juiste voorwaarden tot stand in een omgeving die doortrokken was van vrede.
Het was een tuin van stoffelijke schoonheid weliswaar, maar voor haar was het vast en zeker ook een tuin van de ziel, waar de wonderlijke werken des hemels opgetekend werden en de diepe dingen van de geest geopenbaard.
Tenslotte kwam er een dag, waarop de mensen in roddelgroepjes bijeen waren en van haar zeiden.- "ze is dood".
Wat een gebrek aan begrip.
Het was slechts haar levenloze lichaam dat ze had afgelegd.
Ze was reeds stralend gelukkig in een rijk van zuivere vreugde - niet ver van de aarde - slechts een golfengete verwijderd; en ze werd herenigd met hen die haar voor waren gegaan.
En u kunt er zeker van zijn dat Nebo's staart haar een wonderlijk welkom toe kwispelde.

Dr. James Tyler Kent, iemand met een grote wijsheid, schreef eens: "we zijn met z' n allen beladen met tradities. De neiging om belachelijk te maken wat we niet begrijpen, is ons aangeboren".
Ik werd aan die uitspraak van hem herinnerd toen er een vriend ' stierf' , die van de vogels in het wild hield - eigenlijk van alle leven in de natuur.

In plaats van de traditionele grafzerk neer te zetten, vroeg ik aan de predikant van de gemeente, of ik als gedenkteken op het graf een marmeren vogelbadje mocht plaatsen met een gegraveerde tekst:

"All things great and small,
The Lord God made them all"

Hij was hevig verontwaardigd en weigerde door te zeggen: "Dat zou maar tot allerlei verkeerde ideeën leiden".

"Dat bedoel ik niet", antwoordde ik, "ik hoopte juist dat het tot allerlei goede ideeën zou leiden en ik ben er zeker van dat het heel aanvaardbaar zou zijn voor degene voor wie het als herinnering wordt gemaakt".

Maar deze zeer ouderwetse predikant dacht dat, aangezien dieren geen ziel hebben, de 'gelovigen' in de hemel wel geen belangstelling meer in hen zouden hebben; en in ieder geval zou het de mensen op aarde er toe kunnen bewegen om te denken, dat de beesten in Gods ogen net zo belangrijk waren als de mensen.

Een paar jaar later stierf hij en ik heb vaak gedacht hoe verbaasd hij geweest moet zijn om in de hemelse hoven te ontdekken, dat de tekst, die hij herhaaldelijk gelezen moet hebben - "Er valt niet één musje ter aarde zonder dat uw Hemelse Vader het ziet" - niet louter een alledaagse uitdrukking is.

Wat zal hij geschokt zijn geweest om daar te ontdekken dat niet alleen mussen, maar ook honden, apen en al de dieren verder leven; de arme Adam kreeg - als de overlevering betrouwbaar is - de niet te benijden taak om ze allemaal een naam te geven.

Over mussen gesproken; dat herinnert mij aan een ander geval van voortleven.

Gedurende een groot aantal jaren ben ik erg bevriend geweest met twee dames, suffragettes (strijders voor het vrouwenkiesrecht – vert.), die bij elkaar woonden in Lancaster Gate.

Ze waren allebei grote dierenvrienden.

Op een dag vonden ze een mus met een gebroken vleugel.

Met veel zorg en met behulp van lucifershoutjes spalkten ze de vleugel en verpleegden de vogel tot hij weer gezond was.

Hij at uit hun hand en werd zo tam dat, toen zij tenslotte probeerden hem over te halen om weg te vliegen en zich bij de andere mussen te voegen, hij weigerde hen te verlaten.

Ze noemden hem 'Spadgey' en hij scheen zich nogal thuis te voelen en gelukkig te zijn met een georgiaanse salon als kooi.

's Nachts maakte hij gebruik van een nisje in een gebeeldhouwde eiken schoorsteenmantel, waar hij tamelijk vast sliep tot de andere ochtend.

Hoewel de ramen elke dag open gingen, probeerde hij nooit weg te vliegen.

Nu en dan hipte hij op de richel buiten het raam, gluurde wat rond naar alle kanten, maar dacht ongetwijfeld dat de buitenwereld met zijn lawaai en gejacht geen plaats was voor een zichzelf respecterende mus - het was veel gezelliger in de salon.

Op sommige momenten, speciaal als hij zijn eigen beeld in de spiegel in de gaten kreeg, kwetterde hij heel luidruchtig, maar gewoonlijk tjlpte hij zacht alsof hij in zichzelf praatte.

De dames vonden het prachtig.

Van tijd tot tijd streek hij neer op hun schouders en tijnpte heel zacht tegen ze alsof hij ze een groot geheim toevertrouwde.

Mijn vriendinnen antwoordden dan.- "Echt waar?" en "O ja" en dat moedigde Spadgey dan weer aan om zijn thema uit te breiden met veel wijs geknik en gedraai van zijn kopje.

Het was hoogst amusant en ik weet zeker dat Spadgey er net zoveel plezier in had als de rest.

Toen kwam na zo' n drie jaar de dag waarop hij, ogenschijnlijk zonder enige reden, uit zijn gevederde aardse lijfje wegvloog en zijn toegewijde aardse vrienden verliet, op weg naar de hemel van alle mussen die de onzichtbare sferen binnengaan.

Wat misten we dat diertje.

Hij werd herhaaldelijk helderziend waargenomen en aangezien de beide lieve dames die hem verzorgden, inmiddels ook zijn overgegaan naar de geestelijke wereld, zijn ook zij, samen met hem, teruggekeerd.

Ik heb hen zelf waargenomen en verschillende andere mediums zagen hen ook en gaven me een beschrijving van ze.

Enige tijd geleden kwam er een vrouw bij me voor een zitting.

Allereerst kwam haar echtgenoot door en sprak over persoonlijke zaken, waarna hij zei: "Zeg tegen mijn vrouw dat ik hier de oude hond van de burens bij me heb; het zal haar plezier doen".

Ik gaf de boodschap door, en toen vertelde de vrouw me het volgende:

"Meer dan twee jaar lang was mijn man erg ziek en had veel pijn. Als het goed weer was, wilde hij graag op het grasveld zitten in een ligstoel, hij hield van de open lucht.

Wij bezaten geen hond, maar de burens naast ons hadden er een gekocht, als afschrikking tegen inbrekers.

Ze gaven hem weliswaar te eten, maar hielden niet van hem. Het was alleen maar een handelsartikel.

Mijn echtgenoot had erg met hem te doen en ongetwijfeld kon de hond zijn sympathie aanvoelen. Spoedig ontstond er een opening in de heg, die steeds groter werd totdat het groot genoeg was voor de hond om er doorheen te komen.

Hij werd tot een geweldige metgezel voor mijn echtgenoot en kwam elke dag, hetgeen mijn man een ongekend plezier verschafte.

Maar de buurman, van wie de hond was, werd erg jaloers omdat zijn hond gelukkiger was bij mijn man in ónze tuin dan in die van hem, en op een dag schoot hij het dier dood in een aanval van woede.

Hij had niets onvriendelijker kunnen doen.

Mijn man huilde als een ontroostbaar kind.

Ik heb nooit eerder een medium meegemaakt, maar het is wonderlijk dat mijn man de hond bij zich heeft.

Ik ben erg blij dit te weten, want ik ben er zeker van dat ze samen heel gelukkig zullen zijn".

Soms laat dit weinig begrepen psychische vermogen plotseling zijn kracht gelden in iemand die tevoren niet zulke ervaringen had, en die er misschien geen geloof aan zou hebben gehecht, als iemand anders hem van zijn ervaringen verteld had.

In ons dorp woonde een oude man, die vele jaren geleden gevochten had onder Kitchener bij Khartoum.

En hij vertelde vele verhalen over zijn avonturen daar.

De dorpsjongens waren er gek op om in zijn keuken te zitten en naar de geschiedenissen te luisteren die hij vertelde.

"Vertel ons nog iets", zeiden ze dan en ik weet zeker dat ze dezelfde verhalen de jaren door steeds opnieuw hadden gehoord, maar dat was helemaal niet erg, het hielp om de avonden door te komen en de oude baas bezat een opmerkelijke gave om iets te beschrijven.

Hij had ook een hond waarvan ik de naam nooit heb geweten.

Hij betitelde het dier altijd met "de ouwe teef".

"Doe alsjeblieft even de deur open, Harold, de ouwe teef wil naar binnen", en dat soort gezegden.

Ik woonde al een aantal jaren in Londen, en ik vond dat ik een dosis landelijke lucht goed kon gebruiken.

Dus ging ik naar het oude huis in het dorp voor wat vakantie en natuurlijk ging ik ook de oude soldaat opzoeken.

"Ik hoor dat je je bent gaan bemoeien met spiritualisme", zei hij.

"Zeker", antwoordde ik, "een heel interessant onderwerp".

"Goed dan - vind je het niet erg als ik je iets ga vertellen?", vroeg hij, "iets wat ik niemand in dit dorp durf te vertellen; als ik het wel deed zouden ze denken dat ik zowat rijp was voor het gekkenhuis".

En vervolgens vertelde hij me dit:

Op een dag was ik aardappels wezen poten op het land, de hele morgen. Rond etenstijd kwam ik mijn huisje binnen om een pan met stampot op te warmen boven het vuur en omdat mijn rug pijn deed, ging ik even op de bank liggen tot mijn eten warm zou zijn.

Plotseling scheen het, alsof de keukenmuur vervaagde en ervoor in de plaats kwam een groot open venster dat uitkeek op een wonderlijk groen grasveld.

Op dat veld stond een ronde tafel met een aardig gehaakt tafelkleed er overheen. Rond de tafel stonden verscheidene stoelen.

Mijn vader en moeder en mijn tante zaten op drie van de stoelen en mijn ouwe teef (u weet nog wel, ik had haar toen ik hier in het begin kwam wonen en ze is nou al wat jaartjes dood), lag aan de voeten van mijn moeder.

Weldra hoorde ik mijn moeder tegen mijn vader zeggen.- "Ik vraag me af of Tom een zware overtocht zal hebben. (Ze bedoelde mijn broer Tom die in Ierland was).

Nauwelijks had moeder dit gezegd, of onze Tom kwam eraan, met zijn karakteristieke gang; gaf ze allemaal een zoen en de ouwe teef sprong om hem heen alsof ze blij was hem te kunnen begroeten.

(Het was Tom die me de teef gaf, toen hij had besloten om naar Dublin te gaan).

Vanzelfsprekend was ik nogal verbouwereerd door dit alles, maar in een ommezien was de keukenmuur er weer, en het grasveld en mijn familie waren verdwenen.

Twee dagen later vernam ik dat Tom een beroerte had gekregen terwijl hij zat te eten, en hij stierf voordat hij weer bij bewustzijn was.

Al degenen op het grasveld - met inbegrip van de ouwe teef - waren dood en daarom denk ik dat er wel iets in dat spiritualisme van u moet zitten, maar zeg er in godsnaam geen woord over in het dorp, zolang ik hier woon, want u weet wat voor lui het zijn".

De oude baas is nu overgegaan.

Hij voegde zich bij zijn familie op het grasveld, even gewoon als Tom dat deed en ik weet zeker dat de ouwe teef verrukt was om hem te begroeten want, op zijn ruwe manier, was hij heel gek op het beest.

Op zijn begrafenis brachten de dorpsjongens eenvoudige bosjes bloemen uit hun tuintjes, maar hij was daar niet, de kist bevatte alleen het stoflichaam waar hij mee had afgedaan. Dit herinnert me aan de vrouw uit het evangelie, die met zoet geurende kruiden op weg was naar een graf, maar Hij, voor wie dit bestemd was, wandelde in een geestelijk lichaam door de van dauw doortrokken tuin.

Tijdens een vakantie verbleef ik in een landhuisje, gelegen tegenover een veld met gouden koren dat heel overvloedig was doorzeefd met vuurrode klaprozen.

Het huis stond nagenoeg op gelijke hoogte met de rijweg, er was geen trottoir - alleen maar de weg en dan kwam de stoep, maar aan de achterzijde werd alles terdege goedgeemaakt; een langgerekte tuin met aan het eind een kleine boomgaard met appelbomen.

Op een grote platte steen in die boomgaard stond een eenvoudige inscriptie gegrift: "Onze Nell".

Het bleek dat de eigenaar een paar jaar tevoren een loslopende hond was tegengekomen zonder halsband.

Men trachtte, zonder succes, de eigenaar op te sporen en zo kwam Nell in hun bezit.

"Ze was absoluut niet kwaadaardig", vertelde mijn gastheer me steeds opnieuw.

De zondagse wandelingen waren een groot plezier, want dan liepen Nell en haar baas samen door de velden en bossen en over rustige landwegen. ' Ze wist net zo precies dt het zondag was als dat ze haar eigen hok kende", zei hij. Hij had weinig gelegenheid om door de week weg te gaan, maar hetzij nat of droog, de zondag was voor Nell. Ze wist elk konijnenhol en de buizen waar ratten geweest waren.

Nu en dan spitste ze de oren als ze in de verte een hond hoorde blaffen, maar ruzie zoeken of vechten deed ze nooit.

Heel zelden waagde ze zich in haar eentje op de hoofdweg, maar op een dag, haar laatste dag op aarde, draafde ze de weg op, juist toen er een snelrijdende auto naderde.

Ze was ogenblikkelijk dood.

Nu is ze gelukkig in de hemelse velden en op de landwegen, en ze vraagt zich op haar hondachtige manier af, wanneer haar baas ook Thuis zal komen om samen met haar te wandelen.

Alleen haar lichaam is in de boomgaard begraven.
Maar zodra ze in dat landhuisje over haar praten, spitst ze de oren, gaat de "grens" over en komt bij hen zitten, volgzzaam als altijd maar natuurlijk onzichtbaar voor hen.
Het gebeurde toen ze mij over de hond vertelden, dat ik haar voor het eerst waarnam.
Wat een lief dier!
Ik vertelde hen dat ze aanwezig was, maar ik denk niet dat ze me heel erg geloofden, weet u wel.
Wanneer zij tenslotte ook gaan naar waar de hond heen ging, zullen ze beseffen dat het Leven niet kan sterven.
Elk fragment ervan is een deel van het onbegrensde koninkrijk van God.
Father Adderley van Birmingham beschreef de mens eens als: 'een doortrapte goudzoeker' , nou, als zulke doortrapte fragmenten voortleven, waarom Nell dan niet?
En als Nell ook verder leeft, waarom dan niet dat aardige beest dat u misschien bent kwijtgeraakt?

Als kind had Nancy Cunard een leuke kleine Shetland pony.
Ze was erg dol op het dier en praatte ertegen zoals ze tegen u of mij zou praten. En meer nog, aan de manier waarop het dier keek, zou je gezegd hebben dat het ieder woord verstond.
Haar ouders hadden het te druk met hun eigen zaken om veel aandacht aan Nancy te besteden en dus werd ze overgelaten aan de zorg van een strenge en (volgens Nancy) ietwat sadistische gouvernante.
Zodra ze maar even kon ontsnappen, vond ze haar weg naar de stal waar haar pony woonde.
Aan dit dier vertrouwde ze al haar zorgen toe en ook de prettige dingen als die er waren.
In de Heilige Schrift staat: Verheug u met degenen die blij zijn en ween met hen die treuren.
Het leek echt alsof dat met de pony ook zo was.
Nancy dacht het in elk geval en groot was haar verdriet toen de pony tenslotte stierf.
Ze voelde dat ze een echte vriend verloren had.

Ik denk, dat dit aardse leven voor ons allemaal op een vreemd mengseltje van raadsels lijkt, die niet zo eenvoudig zijn op te lossen.
We moeten vaak lange tijd in het duister rondtasten voordat we een lichtpuntje vinden.
De weg die we kiezen voert ons niet altijd naar waar we denken te komen. Maar toch wordt door dit alles karakter opgebouwd en pas als we het eind van de reis naderen en terugkijken langs de zigzag route die we volgden, zien we iets van het patroon van dat alles en in de "grazige weiden van de geest" komt het bij ons op, dat achter de doorgang van deze verwarde wereld het rijk zich bevindt, waar "al wat geweten wordt, vergeven moet worden".

Nancy, die vele avontuurlijke jaren doormaakte, overleed uiteindelijk. En binnen enige dagen bezocht ze me in mijn seancekamer en vertelde me, dat het eerste wat haar oog opving toen ze het prachtige rijk binnenkwam, haar staljongen Bert was, van vele jaren geleden en hij begroette haar en leidde de brave oude pony aan de teugel. Ze had nooit helemaal beseft dat Gods Liefde groter is dan de maatstaven van de menselijke geest. Want Hij was de Ontwerper van het Hiernamaals en Hij maakte alles wel. Onze beschaving overziend, vragen we onszelf misschien wel eens af of dit waar is, totdat we beseffen dat wij, en niet Hij, onze beschaving maakten tot wat het is - grotelijks in strijd met Zijn wil.

In de kerk van de Goede Herder (wat een aardige naam is dat), in Londen werd elke maand een dienst gehouden voor de genezing van zieke dieren, die ik geregeld bijwoonde en ik zag daar een aantal wonderlijke resultaten.

Alle soorten dieren en vogels werden ernaartoe gebracht.

Op zekere zondag bracht een jonge zigeuner er zijn tamme raaf - en omdat ik mij interesseer voor het zigeunerleven, dat zo vaak verkeerd wordt begrepen, en ik ook door raven word gebiologeerd - sprak ik de jonge man na de dienst aan.

Hij had Jacko zo' n twee jaar en het dier was zelden bij hem vandan, maar op een dag verdween het.

Lange tijd was hij ernaar op zoek; zonder resultaat, maar op zekere dag strompelde het naar huis met een gebroken poot.

De jonge man vermoedde dat de vogel in een val of strik geraakt was.

Zo goed hij kon had hij de poot opgelapt met een pleister van smeerwortel, maar toen hij hoorde over de Goede Herder genezingsdiensten, kwam hij helemaal van Maidenhead, gewapend met hoop en dat is misschien wel het beste dat op geloof volgt.

"Je weet maar nooit", zei hij tegen zijn metgezel, "ik heb heel vaak ' Goeie God' gezegd als ik uit m' n humeur was en misschien sprak ik de waarheid zonder het te weten. In elk geval wil ik altijd een keer iets proberen".

En ik ben blij te vermelden dat de poot van de vogel werd genezen.

Gedurende een aantal jaren bleef ik in contact met hem en zo nu en dan bracht hij Jacko mee als hij me opzocht.

De vogel was bezeten op allerlei glinsterende en glanzende voorwerpen en als je hem er een gaf, ging hij het direct verstoppen onder een boek of schotel, of als hij buiten was onder een boomblad of steen. Sixpence muntstukken gaven hem een groot plezier, want ze waren makkelijk voor hem om mee om te gaan en hij liep er vlug mee weg in zijn snavel.

Hij zag er dan heel typisch uit. Zodra hij een veilige bergplaats had gevonden, schoof hij het sluw uit het gezicht en draaide zich dan uitdagend om alsof hij wilde zeggen: "kom er eens aan als je durft".

Als iemand net deed of hij de verstopte munt terug wilde pakken, speelde hij met uitgespreide vleugels en wijd open snavel dat hij heel woedend was en uitte alle soorten van vogelvloeken.

Maar het was alleen vertoon - onderdeel van het spel. Als het nodig leek, stond hij wel een uur lang op wacht bij zijn schat.

Men had het hem gegeven en hij was niet van plan er afstand van te doen.

Er gingen nog drie of vier jaar voorbij en de zigeunerjongen was nu een knappe kerel geworden.

Op een dag, toen hij langs kwam, vroeg ik: "En hoe gaat het met Jacko?"

"Ach, de arme Jacko is doodgeschoten", antwoordde hij, "de een of andere boer die niet wist dat Jacko een tamme vogel was, dacht dat hij op zijn graan uit was en schoot hem morsdood".

Hij zei het triest, maar met een zweem van fatalisme.

"Nou, luister eens", zei ik, "hij is helemaal niet morsdood; hij leeft nog steeds en heeft een heel mooi leven in een gebied waar boeren niet met geweren rondlopen, en dat zul je op zekere dag ook beseffen".

We dronken thee, op een van die ongeregelde momenten, vroeger of later (en het is een aangename maatschappelijke gebeurtenis), terwijl we praatten.

Hij vroeg me waarom ik dacht dat Jacko nog leefde en daarop vertelde ik hem een paar van de ervaringen, die ik u al heb vermeld.

Misschien was hij niet geheel overtuigd; ik denk beslist dat er persoonlijke ervaringen voor nodig zijn om van dit alles absoluut zeker te zijn.

"Je beleefde de kracht van de geest in de kerk van de Goede Herder", merkte ik op, "dat is dezelfde kracht die het universum in stand houdt, het zichtbare en het onzichtbare. De levensenergie is in alles wat leeft en het reageert op wat ik alleen maar een uitwendige levenskracht kan noemen.

Jacko was de naam die jij gaf aan een deeltje van het leven, dat zich manifesteerde in een gevederd lijfje. Dat lijfje met veren zal, volgens de natuur der dingen, gaan ontbinden tot een rottende massa net als een menselijk lichaam op zijn tijd, maar het levensdeeltje wordt eruit bevrijd.

Dat kan niet sterven, want leven is eeuwigdurend.

Het leven dat jij Jacko noemde kan nooit worden vernietigd, alleen het omhulsel waarin Jacko zat.

Jouw leven kan ook nooit vernietigd worden, hoewel je lichaam op een dag zal worden gecremeerd of begraven.

Maar jij zult dan wel verder leven in een veel prachtiger gebied dan dit en misschien verbaasd zijn om te ontdekken, dat Jacko je aankomst in de gaten krijgt en je vol vreugde begroet".

We praatten, of misschien moet ik zeggen: ik praatte.

Hij was een goede toehoorder. Verward, maar met een groot vertrouwen in mij nam hij er zoveel van aan als hij kon.

Later hoop ik u te kunnen vertellen hoe hij tenslotte zonder enige twijfel wist dat het leven eeuwigdurend is en dat de aardse periode ervan maar een heel klein deel is, maar dat was niet voordat hij zelf door de poort van Gods Hemelse Tuin was gegaan.

Straks zal ik u zeggen hoe het daar met hem ging, maar eerst wil ik u vertellen over een andere gebeurtenis en een ander dier, een kleine poes.

Ik heb al zo dikwijls het eerste deel van deze geschiedenis verteld, maar nog nooit het eind ervan.

Destijds kende ik de afloop nog niet.

Mijn zuster was in het bezit van een zwarte kat. Ik denk dat ze er meer van hield dan van de anderen - er waren er vier, en op een dag werd hij vermist.

's Nachts kwam hij niet meer terug en mijn zuster werd radeloos toen er zowat een week voorbij ging zonder enig nieuws.

Telefonisch werd een advertentie opgegeven aan de plaatselijke krant, met een nauwkeurige beschrijving van zijn afmetingen, de kleur, de naam en zijn opmerkelijk brede kop enz.

Van kilometers uit de omtrek kwamen er brieven.

Iedereen bleek vermiste katten te hebben gevonden. Ze haastte zich overal heen en haar laatste zoekplaats bleek een winkel voor gebakken vis te zijn.

Een paar dagen tevoren was er een zwerfkat de winkel binnengekomen en had de naar vis ruikende zaak uitgekozen om er te wonen, maar de nogal zakelijk ingestelde eigenaar voelde niets voor een kat in de winkel, die al de winst zou opeten.

"Nee, dat is mijn poes niet", zei mijn zuster.

"Nou dan zal ik ' m maar moeten verdrinken", zei de man, kennelijk aanvoelend wat de reactie zou zijn.

"O, u kunt hem niet zomaar verdrinken", zei mijn zuster, " t is een heel mooi katje, het zou misdadig zijn om het te verdrinken".

Ze debatteerden nog een poosje, waarna mijn zuster zei: "Wel, ik denk dat mijn poes dood is. Ik wil dit katje wel hebben als zijn opvolger", en ze kocht het.

Ze nam het mee naar huis, gaf het goed te eten en het werd een prachtige kat.

Op een dag zat hij op de tuinstoel te spelen met de andere katten. "O, wat zien ze er leuk uit", zei ze en ze holde weg, pakte haar fototoestel en drukte af.

Nadat de film was ontwikkeld, stond de kop van de vermiste Tommy erop, tegelijk met die van Blacky, zodat die twee koppen scheen te hebben.

Dit is een uitstekende paranormale foto geworden, genomen door een amateur in helder daglicht.

Het is onmiskenbaar het brede kattengezicht van Tommy tegen de meer normale vorm en het diepere zwart van Blacky.

Hier is nog een kattengeschiedenis.

Heel wat jaren geleden, toen ik nog maar pas belang stelde in spiritualisme, was ik gewoon om elke zaterdagavond een huis te bezoeken in Golders Green, waar vier of vijf van ons geregeld aanzaten aan een kleine ronde tafel, voor wat we een "tafelzitting" noemden.

Willie Baldwin, de zoon van de huiseigenaar, bevond zich in de geestenwereld en hij was hoofdzakelijk de spreker.

Hij was in staat om vrij snel en heel duidelijk mededelingen in code te kloppen.

Op een avond, tegen het einde van de zitting, spelden de kloptekens: "Zeg Harold dat hij het vergankelijke moet redden, zelfs het kleine heeft een belangrijke rol te spelen in het lot". We wisten niet wat dit betekende en hoewel we het vroegen, kwam er geen antwoord omdat de kracht was afgenomen.

Toen de seance voorbij was, bracht onze gastvrouw als gewoonlijk de thee met koekjes binnen en we hadden een soort gezellige avond.

Zodra we de deur openden om naar onze respectievelijke huizen te gaan, bleek er een sneeuwstorm te woeden en de sneeuw dwarrelde de gang in.

Maar op de stoep voor de deur zat een heel klein katje dat er verdwaald en erg verloren uitzag.

Ik herkende het direct als het diertje waar ik vaak tegen praatte, terwijl het op het tuinhek zat naast mijn eigen huis, drie kilometers verderop.

"Daar heb je de oplossing van het raadsel", zei ik, "dat is het vergankelijke schepsel dat gered moest worden", en daar vertrok ik met het beestje, zo geriefelijk als mogelijk onder mijn overjas.

Aangekomen bij de juiste deur belde ik aan en tenslotte verscheen er een man, kennelijk uit bed gekomen, in zijn kamerjas.

"Ik denk dat dit uw kat is", zei ik, "ik vond hem in Golders Green".

De man was erg nieuwsgierig hoe ik dit wist en waar ik hem gevonden had en toen volgde het hele verhaal over de tafelzitting en de boodschap.

Hij nodigde me uit om binnen te komen, deed een elektrische kachel aan en we spraken tot in de vroege morgen.

Hij vertelde me een droeve geschiedenis.

Binnen een heel korte periode waren zijn vrouw, zijn moeder en vervolgens zijn jongen heengegaan en hij bleef achter als een eenzame en neerslachtige man. Nu was ook zijn kat al dagenlang zoek geweest.

Toen ik hem van de seance vertelde, zei hij: "Ik weet niets over spiritualisme, maar ik heb iets nodig om me weer greep op het leven te geven, zou het niet mogelijk voor me zijn om naar een van die seances te gaan, denkt u?"

Kort hierna zou Helen Duncan een seance in Golders Green houden.

Ik nam de bedroefde man mee - een beeld van troosteloosheid toen hij er heenging, maar aan het eind van de avond zei hij: "Laten we naar huis lopen als u het niet erg vindt, ik voel me alsof ik op wolken loop - ik kan er maar niet over uit. Het was te wonderlijk om in woorden uit te drukken".

Zijn zoon had zich namelijk gematerialiseerd en kuste hem en hij bracht boodschappen van zijn vrouw en zijn moeder, die beloofde zich een volgende keer te materialiseren.

Na de ervaring van maar één korte avond heeft hij misschien wel in zijn dagboek geschreven: Van droefheid tot blijdschap.

De kleine poes had werkelijk een belangrijke rol in het lot gespeeld.

Na verloop van tijd ontdekte deze man zijn eigen psychische gave en onder de hoede en leiding van een ervaren medium was hij in staat om zijn eigen "ontvangstoestel" te ontwikkelen en iedere week een keer af te stemmen, hetgeen voor hem een heilig uur betekende, samen te

zijn met zijn dierbaren; en wat voor verandering gaf dat in zijn leven.
Er wordt dikwijls beweerd door mensen die onwetend zijn over dit onderwerp, dat het verkeerd is om met de geestelijke wereld in contact te komen.
Maar God is zeer zeker de Schepper van al de levenswetten en als er een wet is waardoor de twee rijken contact kunnen maken, dan is het God die deze wet tot stand bracht en aangezien Hij de Grote Wijsheid zelf is, kan Hij slechts die wet geformeerd hebben teneinde er gebruik van te kunnen maken. Hij zou niet bepaald de Grote Wijsheid zelf zijn door te zeggen: "Ik heb een wet gemaakt, maar maak er in Godsnaam geen gebruik van".
Het is een wet die de treurende In staat stelt niet langer bedroefd te zijn, want zij hebben troost gevonden en beseffen dat liefde niet kan worden verbroken door de "dood".

Gedurende enige jaren had ik de leiding over een kliniek voor genezing bij het Spiritualistisch Genootschap van Groot-Brittannië te Belgrave Square in Londen.

Algemeen gesproken bestonden de zieken uit menselijke wezens, natuurlijk, maar er kwamen van tijd tot tijd ook zieke dieren in onze kliniek en zij reageerden net zo goed op de genezende kracht als mensen.

Ik herinner me in het bijzonder een hond, die epileptische aanvallen had.

"Raak hem niet aan", zei zijn eigenaar, "hij houdt niet van vreemden".

U ziet, dat de eigenaar van het dier niet wist wat wij weten over die oranje uitstraling.

Grijp nooit naar een hond en maak ook geen plotselinge beweging in zijn richting voordat hij gelegenheid gekregen heeft om uw uitstraling aan te voelen.

Steek daarna zonder vrees uw hand uit met de palm naar boven gekeerd.

Het kan u misschien toeschijnen dat hij aan uw vingers ruikt.

Dat is niet zo - zijn neus is een gevoelig orgaan.

Hij is bezig u te "vertalen".

Zodra hij u heeft "uitgemeten" en vindt dat uw bedoelingen goed zijn, ga dan verder.

Ik deed het ook zo en de genezende stralen deden de rest.

Hij kwam verscheidene weken en niet alleen stopten zijn aanvallen, maar ook de nerveuze bijterigheid, die maakte dat zijn eigenaar bang was dat ik gebeten zou worden, werd overwonnen.

Ik herinner me dat ik op een keer werd geroepen bij de koe van een boer. Het dier had een gemene zweer op de uier en leed veel pijn.

Ook hier waarschuwde de boer me om voorzichtig te zijn, omdat ze het me kwalijk zou nemen als ik haar aanraakte.

Denk eraan dat stralen ook stralen zijn.

Ze bewegen zich voort als stromen van licht en energie.

Ofschoon genezing gewoonlijk gebeurt door aanraking met de hand, kan bij een hevige ontsteking zelfs een lichte druk nog meer pijn veroorzaken en in zulke gevallen houd ik mijn hand ongeveer 3 centimeter van de pijnlijke plek vandaan en kijk toe hoe de ontsteking minder wordt.

Zo deed ik het bij de koe en ik praatte tegen haar met geruststellende stem en stilde haar angst.
Het dier stond vastgebonden in haar box, maar ze keerde haar kop om en bekeek me van top tot teen.
Zittend op de melkkruk plaatste ik mijn handen zo, dat de vingertoppen van beide handen precies boven de zweer waren.
De koe stond verwonderlijk stil, terwijl ik op die manier zo' n twintig minuten zat.
De zweer en de directe omgeving ervan zagen er kwaadaardig blauw uit, toen ik met de werkzaamheden begon, maar nu was het slechts bleekroze gekleurd.
We pauzeerden, maakten een wandeling rond de boerderij, en na een paar uur werd dezelfde behandeling opnieuw gegeven.
Ik was niet in staat om verdere behandelingen te doen omdat ik op punt stond de volgende dag naar Edinburgh af te reizen, maar de boer deelde mee dat "Old Bess geen behandeling meer nodig had".

Ik heb het bovenstaande over genezende stralen vermeld vanwege het feit dat, als uw huisdieren pijn hebben en er geen genezer of dierenarts bij de hand is, u dan weet wat te doen.
Steek uw hand in vertrouwen uit en de hemelse kracht zal zich verenigen met die van u om te zegenen en te genezen.
Lang geleden was er de zoon van een timmerman, een groot genezer.
Sommige van Zijn vrienden waren verbaasd over de schijnbaar wonderlijke genezingen die Hij tot stand bracht, maar Hij beantwoordde hun verbazing met te zeggen: "De dingen die ik kan doen, kunt u ook".
En ik ben er zeker van dat dit voor elke generatie geldt.
Zodra de mensen geen vertrouwen hebben in hun eigen krachten - in het feit dat deze gave van genezen universeel werd doorgegeven - zijn zij te bang om het te proberen.
De mens is met veel grotere krachten uitgerust dan hij zelf beseft.

Ik heb al heel wat gepraat over het Grote Rijk van de Geest, maar heb ik dat ook zèlf gezien? Een deel ervan wel.
De meeste mensen gaan naar bed om te slapen als ze vermoeid zijn.
Terwijl hun lichaam en brein uitrusten, gebeurt het dikwijls dat hun geest op reis gaat, ver van de beperkingen van het vlees, want de geest is nogal avontuurlijk aangelegd en bezit wonderlijke krachten.
Hoewel steeds verbonden door een heel ijl koord aan het lichaam, kan hij ver over de aarde dwalen, of ver in de sferen naar believen.
Dit voortbewegen van de geest wordt astraal reizen genoemd en ik geloof dat iedereen dit van tijd tot tijd ervaart, ofschoon men zich er misschien niets van herinnert bij het ontwaken.
Dit is volkomen begrijpelijk want het brein, dat onze daden registreert, slaapt dan en de fantastische ervaringen van de geestelijke trips worden in het algemeen niet geregistreerd, hoewel ze soms heel duidelijk kunnen zijn vastgelegd.
Ik herinner me Sir Arthur Conan Doyle, die uitvoerig vertelde over een geval van astraal reizen.

Hij was op dat moment niet thuis en een man die in diepe slaap was, een volslagen vreemde, vertelde hem naderhand dat hij juist terugkeerde van Sir Arthurs huis, waar hij Lady Doyle had zien zitten in haar kamer terwijl ze een boek las. Hij vermeldde Doyle de titel van het boek en beschreef de omslag, en ook de juiste houding waarin Lady Doyle zat. Nadat Sir Arthur was thuisgekomen, vroeg hij Lady Doyle wat ze op dat bewuste tijdstip aan het doen was en dit bleek precies hetzelfde te zijn geweest als de vreemdeling had beschreven.

Ongeveer in die tijd vertelde een andere vriend me dat hij een uitnodiging had gekregen om een religieuze gemeente in Mirfield te bezoeken. Het ligt in Yorkshire en hij was daar nog nooit geweest, maar in de nacht daarvoor ging hij er heen op reis en werd plotseling wakker met een duidelijk beeld van het huis dat hij zou gaan bezoeken en van de Overste van die gemeente. Toen hij er de volgende dag arriveerde bleken zowel het huis als de Overste precies zoals hij het zich herinnerde van zijn astrale bezoek.

Toen ik nog in Hampstead woonde, hield ik één avond in de week apart om zitting te houden met een kring van vrienden, omdat we onszelf wilden oefenen teneinde met elkaar astraal te kunnen reizen en duidelijke herinneringen mee terug te brengen van wat we gezien hadden, terwijl we "het lichaam verlaten hadden", zoals Paulus het noemt. We waren met ons twaalven en er was heel wat geduld voor nodig. Een jaar lang kwamen er wat brokstukken, maar toen we leerden hoe we door en door rustig konden zijn, werden er steeds meer duidelijke notities in de geest gemaakt. In het begin waren onze trips haast altijd naar de een of andere aardse omgeving maar toen we vooruitgang boekten, waren we in staat om door de geestelijke sferen te reizen. Geen wonder dat de tekstdichter de versregel verzong: "Daar is een land van louter licht". Vele jaren kwam die kring bij elkaar met dezelfde twaalf mensen die zo trouw en toegewijd waren. Alleen door ziekte bleef iemand weg. "Zonder lichaam" hebben we de hemelen bezocht. Er waren geestelijke gidsen bij ons die altijd klaar stonden met bepaalde ideeën en verklaringen. Gewoonlijk gingen we allemaal samen met elkaar op pad en kwamen samen weer terug - een afwezigheid van misschien een uur, die ik naar mijn idee alleen maar 'zaligheid' zou kunnen noemen. Logisch dat we geen angst voor de dood meer hebben, logisch ook dat we zeggen: zij zijn niet dood, deze inwoners van de hemel. Geen wonder dus, dat we tegen de dierenvriend kunnen zeggen: u zult ze terugvinden, wachtend op u. Onze kennis werd niet uit boeken bijeengegaard, we hebben het zelf gezien.

De oproep voor de dienst, vanwege de oorlog, deed de kring grotendeels uiteengaan en sommige van de deelnemers zijn nu zelf bewoners geworden van die wonderlijke gebieden, maar de weinigen van ons die zijn overgebleven, maken voor een tijdlang nog hun reizen terwijl hun lichamen slapen en ze brengen gelukkige herinneringen mee terug.

Hoe zien die geestelijke gebieden er eigenlijk uit?

U zult zich herinneren dat ik zei, dat al het leven verder gaat.

Wist u ook, dat zelfs rotssteen de essentie van leven bevat, net zo zeker als bij uzelf het geval is?

Wanneer we zo op reis waren zagen we prachtige bergen en bossen, vriendelijke heuvels en dalen, kabbelende rivieren en rustige stroompjes, groene velden en kleurige tuinen, bijna als een reiziger op de aarde, maar zulke kleuren en zo'n grootsheid heb ik hier nog nooit gezien. Noch heb ik ergens anders zo'n vrede gevoeld, en blijdschap.

Op een keer zei Broeder Peter: "Kom eens mee, ik wil graag dat u een oude vriend ontmoet". Hij leidde me door een lariksbos. Er groeide een dik mos op het pad en in een open ruimte stond een heel kleurige woonwagen met een trapje, waarop mijn zigeunervriend zat met zijn raaf en een stel honden dat ik nog niet eerder had gezien.

Wat had hij me een hoop te vertellen over zijn nieuwe leven en dat hij dagelijks meer ging begrijpen hoe het leven beheerst wordt door een prachtige wet.

Zijn gids kwam naar voren, een Spaanse zigeuner die in de middeleeuwen op aarde had geleefd.

Tijdens zijn hele aardse leven had mijn vriend er geen idee van gehad, dat deze metgezel hem stap na stap begeleidde bij al zijn moeilijkheden en zorgen, en hem bemoedigde en opbeurde.

De raaf Jacko herinnerde zich mij klaarblijkelijk, want hij vloog me op de schouder en kwetterde alsof hij zeggen wilde: "Gegroet kerel, fijn je weer te zien".

Terwijl we aan het praten waren, kwam er een kleine jongen aan van een jaar of twaalf, met een tam konijn in zijn armen.

Hij vertelde me dat hij Jim heette en dat de naam van zijn konijn Billy was.

Hij en de zigeuner waren goede kameraden op aarde geweest en ze hadden elkaar weer gevonden, hetgeen volkomen natuurlijk was in deze velden van het hogere leven.

Terwijl we zo spraken, klonken er tonen van een piano en een viool.

Ik richtte me tot Broeder Peter en zei: "Er zijn toch zeker geen piano's in de hemel?"

Hij glimlachte en antwoordde: "Denk je nog steeds dat er alleen maar harpen zijn?"

Hij stelde voor dat we verder zouden gaan om te zien wie er aan het spelen waren. Ons pad voerde door een dicht bos en vervolgens tussen mooie beukenbomen door, totdat we op een open plek kwamen waar aan het einde een landhuisje stond.

De deur was wijd open en op het grasveld buiten bevond zich een volmaakte menagerie van dieren.

Door de open deur konden we zien waar de muziek vandaan kwam, het waren mevr. Usher en haar man Dan.

Wat was ik blij om ze weer te zien. Piano en vioolmuziek werden gestaakt en we hielden een gezellig 'ouderonsje' waaraan ook Broeder Peter en de gidsen van hun huisgezin meededen.

Dit waren nu die goede en vriendelijke zielen, die al de weggelopen en ongewenste dieren in ons dorp redden, zo lang geleden.

Zij zagen er jonger en meer levendig uit dan ooit en de dieren, zonder welke de Ushers niet compleet zouden zijn geweest, speelden rondom in een absolute vrijheid, er was zelfs geen tuinmuur om hen binnen te houden.

Dat was iets wat me steeds weer trof bij mijn hemelse bezoeken: geen grenzen, geen omheiningen, geen "verboden toegang" bordjes.

Men was vrij om overal te dwalen.

De bewoners spraken van "onze wereld" en niet van "ons eigendom". Hun huizen en woonplaatsen waren van henzelf, natuurlijk, want zij hadden ze gebouwd met hun daden, maar er scheen geen bezitsdrang te zijn en ook geen bezitterstrots.

Ik ben er zeker van dat ieder die zich aangetrokken voelt, daar als een goede buur zou worden binnengehaald in iemands huis, want het gevoel van magnetische harmonie is erg reëel en men schijnt alleen maar diegenen te ontmoeten die zijn afgestemd op dezelfde toonhoogte.

Op de terugweg, in een heerlijk groen veld, zat op een soort heuveltje een oude schaapherder die ik gekend had toen ik nog een jongen was.

Zijn herdersstaf lag naast hem terwijl hij zijn kudde schapen gadesloeg.

"Hé, bent u hier nog aan het schapen hoeden?" vroeg ik hem.

Hij antwoordde: "Ach jong, ik zou nooit gelukkig zijn geweest zonder mijn schapen, we kennen elkaar zo goed", en een paar lammeren blaatten alsof ze zeggen wilden: daar zijn we het helemaal mee eens.

Maar nu moet men niet denken dat alleen Engelsen voortleven na de dood en alleen Engelse dieren en vogels.

Een eind verderop in het veld ontdekte ik leeuwen en tijgers, vossen, olifanten, apen, dromerige kamelen en tropische vogels met schitterende kleuren.

Werkelijk ieder levend schepsel dat u maar zou bedenken.

De profetie, dat de leeuw zou liggen bij het lam, was geen fabel.

In dit land zonder vrees schenen schadelijke insecten niet voor te komen.

Groepjes mensen, van wie velen op aarde geleefd hadden in afgelegen landen, wandelden op hun gemak voorbij en er waren kinderen van elke tint en kleur, die stoeiden met kinderlijke vrolijkheid en spelletjes deden waarin de wilde dieren vaak betrokken werden.

Ik herinner me een dame die kennelijk pas was aangekomen van de aarde, opgewonden uitroepen "Kijk eens Elsie, die leeuw likte ècht aan m' n voeten".

Tijdens een andere gelegenheid zag ik een man in een lang crèmekleurig gewaad.

In het begin dacht ik dat het een monnik zou kunnen zijn, maar Broeder Peter vertelde me dat hij een leraar was uit een hogere sfeer.

Hij begon te spreken vanaf een soort openlucht kansel en weldra verzamelden zich aantallen mensen er omheen om te luisteren. Het was geen verplichting, de mensen kwamen als ze het wilden horen.

Zijn rede ging over dienstbaarheid en het betrof de hulp aan de aardse bewoners en aan de pas aangekomenen die zich misschien vreemd voelden op een plaats waar idealen werkelijk in praktijk gebracht werden.

Het ging ook over de dienstbaarheid aan de dieren en vogels, speciaal zij die op wrede wijze geslacht waren en die nu hier aankwamen, nog in paniek van de doorstane angst.

Het kon niet eenvoudiger zijn geweest of meer inspirerend.

Er kwam geen welsprekendheid aan te pas, geen grote gebaren.

Het was liefde die de bewoners vol liefde uitnodigde om weldadig te zijn voor anderen, om rond te gaan, zelfs in het Land van Geluk zoals de timmermanszoon uit vroeger tijden; "goeddoende".

Een van zijn opmerkingen herinner ik me nog goed: "Als u verlangt om te dienen wordt uw kracht, die misschien gering is, doordrongen van een machtige energie en de invloed daarvan maakt het weinige dat u doet formidabel".

Toen hij was weggegaan vertelde Broeder Peter mij, dat deze man tijdens zijn aardse leven in Palestina had gewoond en bediende in een bakkerswinkel was geweest.

Op een keer werd hij met zijn waren op pad gestuurd om ze te verkopen aan een menigte mensen, die zich op een berghelling hadden verzameld, maar onderweg verkocht hij al aan zoveel mensen dat, toen hij eenmaal de menigte had bereikt, er heel weinig over was om te verkopen.

Maar Hij, wiens woorden de mensen aanspoorden tot geloof in Hem voor wie niets onmogelijk is - God de Vader van de hele mensheid - riep hem, zegende het voedsel in de mand en zei tegen zijn vrienden: "Geef hen allen te eten", en op de een of andere manier was het eten, hoe weinig het ook had geschenen, voldoende om iedereen tevreden te stellen.

Vertrouwen, dienstbaarheid, plus de toevloed van de machtige energie verrichtte het schijnbaar onmogelijke.

Op een andere keer ging ik met Broeder Peter naar een wonderlijke zwemvijver, die zich dicht bij de poort vanaf de aarde bevond en wanneer er mensen of dieren in hevige angst over komen, worden ze aangemoedigd om te gaan zwemmen, en zo kalmerend is dat water dat de herinnering aan de angst vervaagt.

Deze vijver werd omringd door haagdoornbomen in volle bloei en de geur ervan werkte zelfs al kalmerend.

Hier was het dat we, op een bank gezeten, vele geschiedenissen hoorden van overwonnen angsten.

Vier vrienden en hun hond werden gedood tijdens een auto ongeval.

Het afgrijzen op het moment van de botsing was verschrikkelijk, maar bijna onmiddellijk nadat zij door de Grote Ingang waren gekomen werd hen gevraagd: "Zou u niet graag een verfrissend bad willen nemen? Het zal u goed doen".

En ogenblikkelijk werd de verschrikking van hen afgenomen.

Een andere jonge man had zelfmoord gepleegd.

Hij was belaagd door angsten over verkeerde dingen die hij gedaan had, en hij had gedacht dat de enige verlichting zou zijn om een eind aan zijn leven te maken.

Weinig realiseerde hij zich dat het leven nooit eindigt.

Na zijn bad werd hij apart genomen door een wijze die tegen hem praatte, hem geruststelde en hem een manier van dienstbaarheid voorhield die geschikt voor hem was. Naderhand, bij een volgend bezoek aan dezelfde sfeer, kwam ik die man weer tegen, maar nu heel gelukkig want hij had een wonderlijk beroep waarin hij leerde hoe contact te maken met angstige en ongelukkige aardbewoners, die van plan waren zelfmoord te plegen en ze vervolgens er toe over te halen om het niet te doen, en hij had al veel succes gehad, hetgeen hem natuurlijk erg gelukkig maakte.

Ik heb al een paar speciale dierenvrienden vermeld en ook huisdieren van de mensen, maar hoe staat het met de miljoenen wilde dieren, die nooit aan iemand hebben toebehoord of waar niet van gehouden werd?

Welnu, er is een prachtig gebied waar zij in volkomen vrijheid verblijven.

Zij leven daar niet binnen een omheining en zijn dus geheel vrij om naar de plaatsen te komen waar mannen, vrouwen en kinderen in die grote wereld leven, maar zij houden van de wildernis in hun sfeer.

Voor hen is dat een thuis.

Broeder Peter en een wijze vrouw die altijd van dieren had gehouden, namen mij mee.

Ofschoon ze Engelse van geboorte was, had ze enige jaren in Iran doorgebracht en een heel leven lang getracht om mensen te inspireren van de dieren te houden.

Ze had heel wat zaden gezaaid, maar een geringe oogst verkregen terwijl ze nog op de aarde was.

Maar nauwelijks had ze de hemelen bereikt of ze hoorde een stem die uitriep: "Welkom, u wordt verwacht in de sfeer der dieren", en daar vond ze tot haar verbazing de dieren terug die ze gered had uit wrede tehuizen.

Dieren waar ze voor gebeden had en geloof het of niet, ook de kleine bruine eekhoorn die ze had gered uit de moorddadige greep van een vleesetende grijze eekhoorn.

"Wilt u ons helpen de wilde dieren geluk te bezorgen?" vroeg men haar en geen taak had haar een grotere vreugde kunnen geven.

Wat een wonderlijke reis werd dat - bomen, struiken grassen en mos van elke soort, van de pijnbomen in Schotland tot de palmen in de tropen.

Open plekken en struikgewas en zonnige hoekjes, meren, rivieren en watervallen die een kabbelende muziek voortbrachten.

Onze gids heette Laura.

"Van welke dieren houdt u het meest?" vroeg ze.

"Apen", antwoordde ik.

"Wacht even", zei ze.

We hielden stil. Ze riep, onhoorbaar, en concentreerde zich; en na heel korte tijd sprong er een aantal apen op ons toe.

Ze waren erg vriendelijk en natuurlijk reuze nieuwsgierig.
Laura concentreerde zich opnieuw en een wijze oude kapucijner aap sprong luchtig en aanhankelijk bovenop mijn schouder. Vervolgens legde een gibbon beslag op Broeder Peters hand en zo gingen we verder.
Het contact met de dieren scheen door middel van concentratie te gebeuren.
Laura's gedachten bereikten hen en zij gehoorzaamden.
Gevraagd of ze nog anderen op dezelfde wijze kon oproepen, antwoordde ze: "Zeker, wat zal ik roepen?"
Ik vroeg naar een olifant en een kameel.
En kijk: een fluwelige olifant sukkelde op ons toe en iets daarachter een aardige oude kameel.
Er zat nu geen bepakking meer op zijn rug, hij was veel meer vrij dan enige bewoner op het aardse plan.
"Ga mee en bekijk hen zoals ze zijn in hun eigen intieme territorium", zei ze.
"Ik roep ze niet daarvandaan, ze gaan en komen openlijk, als ze dat wensen. Ik roep slechts degenen die rondzwerven in de buitenzone van hun gebied".
We beklommen een heuvel en zagen beneden een zonovergoten dal met bossen en kreupelhout en een brede strook water. Het strekte zich ontelbare kilometers uit.
We praatten met elkaar, terwijl we afdaalden in het dal. Het was werkelijk een dal van de vrede. Liefelijke schepsels waren daar, van wie er velen op droeve manier geleerd hadden de mens te vrezen en te haten vanwege zijn wreedheid.
Sommigen waren opgejaagd tot ze stierven, anderen gevangen in stalen vallen, maar hier heerste vrede. En slechts die mensen die liefde, mededogen en goedheid uitstraalden, werden in het dal toegelaten.
Herten, tijgers, konijnen, wolven, vossen, dassen, leeuwen, apen, eekhoorns, veldmuizen, paarden en pony's, net als men in Dartmoor ziet, en een heleboel meer.
We wandelden temidden van ze en door onze uitstraling werd er geen een angstig.
"Hier kunnen zij volmaakt natuurlijk leven", zei Laura. "Wakker zijn of slapen, bezig zijn of rusten, net wat ze willen. Dit is hun hemel.
Dit zijn de wilde beesten, zoals ze eens werden genoemd. Maar wilt u niet eens meekomen naar het gebied waar de huisdieren leven die naar het Gelukkige Land zijn gekomen voordat hun eigenaars zover waren?"
Laura concentreerde zich weer en weldra kwamen er twee jonge mannen aan. Ze schenen te weten wat er werd verlangd.
"Wilt u hierheen komen?" vroeg de oudste, "want ik zie dat u dierenvrienden bent".
"Hoe weet ú dat?" vroeg ik.
"U draagt de kleur van dierenvrienden", antwoordde hij glimlachend, "we weten heel wat over een persoon, zodra we zijn aura zien".
De jongere man haastte zich vooruit naar een open plek tussen de bomen en hij riep zacht. Tot mijn verbazing kwamen er twee van de gestorven leden van mijn kring naar voren - allebei grote dierenliefhebbers - en wat een welkom gaven ze mij.

"Is het niet wonderlijk, we zijn allemaal temidden van de dieren en geven ze liefde en aandacht, totdat degene bij wie ze thuishoorden van de aarde zal komen".
En toen ontdekte ik dat dieren, waarvan op de aarde veel werd gehouden, mensen naar zich toetrekken die van hen willen houden en aan wie zij liefde kunnen geven totdat hun eigen mensen komen.

Dit gebied leek veel meer op een Engels landschap - velden en huizen, en al die huizen werden bewoond door dierenvrienden.

Zij waren zozegegd aangetrokken naar de juiste plaats.

Zij hadden een zending van barmhartigheid op zich genomen, maar ze genoten ervan.

Ook dit gebied strekte zich talloze kilometers uit en op de velden en de landwegen waren mensen aan het stoeien met honden, en in hun huizen speelden ze met katten of praatten met de vogels, die geen kooien nodig hadden omdat ze voor de liefde niet wegvlogen.

De scepticus zal misschien minachtend zeggen: "Wat een hemel!"

Dan antwoord ik: "Is dit soms erger dan een troonzaal vol met harpspelers?"

Het is een goede hemel, die net als alle dingen werd uitgedacht door Hem wiens liefde de maatstaven van de menselijke geest te boven gaat, en het hart van de Eeuwige is een wonder van goedheid.

Toen ik een kleine jongen vertelde over de sferen waarin de dieren wonen, net als ik u heb verteld, zei hij: "Meneer Sharp, het lijkt wel of God aan alles heeft gedacht, nietwaar?"

Wij zijn blind voor zo veel zaken, weet u wel. We concentreren ons zo helemaal op het uitwendige van de dingen.

We houden ons doof voor het fluisteren van de engelen en we maken het wezen van de godheid tot een vreemde.

In dat hemelse rijk worden de ogen van de blinden geopend en de oren van de doven weer horend.

De "Eeuwige Liefde" en de "Harmonie der Sferen" zijn geen overdreven gemeenplaatsen.

Denk niet dat de hemel alleen maar gevuld is met dierenliefhebbers en hun dieren, en de wilde dieren uit het aardse leven.

Ik heb me speciaal met hen beziggehouden, omdat u zo verdrietig bent als uw dieren naar het Paradijs gaan, waar ze wonderbaarlijk gelukkig zijn - meer nog dan dat u hen hier gelukkig kunt maken.

Maar net als u bezitten zij een geheugen en zijn zij trouw en op het moment dat u de ingang binnengaat, zullen zij bij u zijn.

Zo gaat het altijd en u bent geen uitzondering.

God heeft aan alles gedacht.

Iets van Zijn wezen is inderdaad in hen net als iets van Zijn wezen in u is.

Misschien kent u een lied met deze regels:

"Aan al het Levende geeft Gij, groot en klein,

In al het Levende woont Gij, zuiver en rein".

Ik heb bepaalde woorden in dit vers onderstreept omdat ik denk dat het de bedoeling van de schrijver verduidelijkt.

We zeggen vaak dat alle menselijke wezens Gods kinderen zijn. Omdat Zijn wezen binnenin hen is. Dat is waar, maar Zijn wezen is in alle levende dingen.
Niemand schiep het leven behalve Hij en Zijn wezen dat in alle levende dingen is, maakt dat al die levende dingen aan elkaar verwant zijn.
Daarom zijn we eeuwige wezens.
Daarom leeft Nell, de hond die op een weg in Somerset werd gedood, nog altijd en wacht ze af. Ze is gelukkig met de mensen die van haar houden en voor haar zorgen, totdat . . .
Want de grote dag komt waarop haar baas en het vrouwtje bij haar zullen zijn - een voltallige familie.
Tot dan houdt men van haar en geeft zij liefde en geluk, zich nauwelijks realiserend dat ze op zekere dag nog gelukkiger zal zijn.
Ik herinner me een wandeling met Broeder Peter, in de buitenlichamelijke toestand, waarbij we een groepje kleine kinderen tegenkwamen, die zongen en speelden terwijl ze aan het ravotten waren langs de weg.
Er was een Duitse herder bij hen, groot en krachtig, maar toch was hij voor deze kinderen zo goedaardig als een lam.
Toen hij nog op aarde was, werd hij getreiterd door een jongen en de hond hapte naar hem en scheurde zijn jasje, ongetwijfeld met de bedoeling het joch een lesje te leren.
Maar de sterke arm besloot dat de hond een bedreiging vormde en daarom moest worden afgemaakt.
Zeker was het hier de jongen die bestraft zou moeten worden; de vrouw aan wie het dier toebehoorde huilde en smeekte, maar zonder resultaat.
Als ze het nu maar had kunnen zien, zou ze ophouden met treuren.
Natuurlijk mist ze het dier.
Natuurlijk beseft ze dat er onrecht werd gedaan in plaats van recht, maar hij is nu zo gelukkig met de kinderen en zij met hem; daar waar ongerechtigheid en onwetendheid niet kunnen heersen.
Op een dag zal ze weer bij hem zijn.
Als ik aan die reis terugdenk, kan ik bijna het vreugdevolle geblaf van die hond horen, zoveel indruk maakte het in mijn herinnering.

Gisteren ontving ik een brief van de weduwe van een geestelijke en daarin vertelt ze mij, dat ze kort geleden heel rustig in haar favoriete leunstoel zat, haar ogen dicht maar niet slapend, toen ze opeens de kop van haar gestorven Airdale terriër op haar schoot voelde, op zijn bekende manier en voordat ze besepte dat het een geestelijke manifestatie was, streelde ze het dier net zo gewoon alsof het daar stoffelijk aanwezig was.
Bij een eerdere gelegenheid werd haar man (die in de geestelijke wereld is), gezien, terwijl hij over het terrein van de pastorie wandelde met een geliefde Ierse terriër.

Mag ik, om u een idee te geven over de echtheid van het astrale reizen, u vertellen over een ervaring die niet met dieren te maken heeft?

Ik was astraal op reis en werd door vier mensen, die me persoonlijk kenden, duidelijk gezien, terwijl ik in Hampstead liep en mijn lichaam in Canterbury in trancetoestand verkeerde. In die periode woonde ik in West-Hampstead. Mijn huisbaas was ene mevr. Martin. Haar dochter was lid van mijn ontwikkelingskring. De familie Martin bewoonde de benedenverdieping van hun huis. Mijn flat bevond zich bovenin het gebouw. Juffrouw Martin had een vriendin, mevr. West, die in Richmond woonde. Ze was regelmatig te gast bij de fam. Martin en altijd als ze daar was, zei ze tegen mej. Martin: "Vraag Harold Sharp of hij naar beneden komt en of hij wat van zijn paranormale ervaringen wil vertellen". Op die bewuste avond antwoordde mej. Martin: "Nou, ik ben bang dat hij deze keer niet kan komen omdat hij voor het weekend naar Canterbury is gegaan en niet voor dinsdag terug zal zijn". Er was met mij afgesproken dat ik op de maandagmorgen de leiding op me zou nemen over een onderzoekskring in de kerk te Canterbury, en Broeder Peter overschaduwde mij en hield me langer dan een uur onder controle, terwijl hij via mij sprak om troost te geven aan een twaalftal bedroefde aanzittenden.

Op dit tijdstip was het dat, terwijl mej. Martin in West-Hampstead het ontbijt klaar maakte in de keuken, mevr. West uitriep: "Mabel, ik dacht dat jij zei dat Harold Sharp tijdens het weekend afwezig was, nou dat is niet zo, want hij gaat juist de trap van zijn eigen flat af, met zijn hoed op en jas aan". Haar oren nauwelijks gelovend kwam mej. Martin met de braadpan in haar hand naar het raam aan de voorkant en zag mij ook.

Net om de hoek bevond zich een winkel voor eigen gebakken cake, waar ik regelmatig als klant kwam.

Mevr. Margaret Harrison, de eigenares, was ook lid van mijn kring, dezelfde waarin mej. Martin zat. Haar hulp in de winkel was een zekere mevr. Jelly. Zij was juist bezig de cake in de etalage te zetten, toen ze mij voorbij zag komen aan de overkant van de weg en ze wuifde naar me. "Naar wie zwaai je?" vroeg mevr. Harrison. "Hoezo, daar loopt Harold Sharp in eigen persoon en zijn jas fladdert in de wind". "Dat bestaat niet", zei mevr. Harrison, "hij heeft de weekenddiensten in Canterbury", en met de handen onder het meel kwam ze naar het winkelraam en zag mij. "Hij zal achteraf toch niet gegaan zijn", zei ze, denkend dat dit de enige verklaring moest zijn. Dit is wat we bedoelen met astraal reizen.

Vier mensen die mij goed kenden, zagen mij in Belsize Road, op precies hetzelfde tijdstip als de twaalf mensen, die samen met mij in Canterbury bijeen waren om een van die "dienende geesten" woorden van troost en wijsheid te horen spreken via mijn lippen, terwijl ik in trance was.

Ik kan er slechts naar raden, waarom mijn geest terug zweefde naar mijn flat, terwijl mijn lichaam veilig onder de hoede van Broeder Peter verkeerde.

De dag voordat ik Canterbury verliet had ik een telegram gekregen van het Edinburgh's College voor Paranormaal Onderzoek, waarin heel kort van tevoren werd gevraagd of ik daarheen kon komen, omdat tengevolge van ziekte de verwachte spreker zijn afspraak had moeten afzeggen.

Ik telegrafeerde om te zeggen dat ik bezet was tot dinsdag en bood aan om op dinsdagavond te komen, als men me wilde hebben.

Toen ik naar Canterbury vertrok was er geen antwoord gekomen en ik kan alleen maar vermoeden dat mijn werkelijke zelf bezorgd was om te weten welke regelingen ik zou moeten treffen.

Ik heb geen herinnering dat ik in Belsize Road ben geweest, maar de vier mensen die me zagen, waren allemaal door en door betrouwbaar. Zij hebben me stuk voor stuk gezien door hun raam en elk van de vier kende mij al jaren en sprak me geregeld.

Dat is dus ook iets wat u van tijd tot tijd doet. Ofschoon het veel waarschijnlijker is dat u naar uw dierbaren op reis gaat in hun geestelijke woning en hen vertelt over uw zorgen en hen om raad vraagt, terwijl u blij bent om in hun gezelschap te zijn, want er is geen dood en de hemel is heel dichtbij.

Uw dieren zullen u ongetwijfeld ontdekken en in grote opwindning op u af rennen.

Dieren zijn vaak veel meer gevoelig dan mensen. Zij schijnen minder psychische verboden te kennen. Niemand heeft hen verteld dat het slecht en niet de bedoeling is - dus gebruiken ze hun vermogens op natuurlijke wijze.

Heeft u nooit opgemerkt, dat uw hond of poes plotseling naar een of ander onzichtbaar wezen staart en klaarblijkelijk elke beweging ervan gadeslaat, terwijl de ogen het door de kamer volgen?

Ik herinner me vele jaren geleden een film te hebben gezien, waarin deze paranormale bekwaamheid van dieren met grote echtheid werd afgebeeld.

Een man in de geestenwereld, die het ongerief bemerkte dat door bepaalde passages in zijn testament veroorzaakt werd, kwam in zijn huis op bezoek om te proberen de zaak recht te zetten.

De bewuste familie kon hem niet zien, maar zijn oude trouwe hond zag hem wèl, blafte verheugd en stormde op hem toe, net alsof zijn baas nog in de stof was.

De mensen, die deze begaafdheid niet hadden, konden niet begrijpen waarom de hond zo opgewonden was.

Nou, dacht ik bij mezelf, dat is een heel juiste interpretatie van een alledaagse gebeurtenis, want de eeuwig levenden zijn altijd om ons heen om ons te zegenen en op te beuren, niet alleen de tweevoeters, maar ook de viervoeters en zij die de lucht doorklieven met hun vleugels.

Als deze levensdelen zijn ontworpen door dezelfde liefhebbende Vader die ons ontwierp, zouden we dan niet in liefde en goedheid met hen kunnen leven? Is wreedheid ten opzichte van hen niet even onvergeeflijk als wreedheid ten opzichte van iemand van onze eigen soort?

Ik bid, en kijk uit naar de dag waarop medelijden, erbarmen en genade tot de toonaangevende deugden van de mensheid worden; als jagen, vallen zetten, afschieten en vergiften alleen nog maar verhaaltjes zijn als overlevering uit een barbaars tijdperk.

Een tijdperk waarin de mensen oorlog voerden en baby's in hun wiegje bombardeerden en hun overwinningsvlaggen ophingen in de tempels van de Koning der Liefde.

Afgeluisterd in een boomgaard:

Zeï het musje tot de roodborst: "Ik zou echt eens willen weten, waarom die rusteloze mensen zich zo haasten en bezorgd zijn".

Zeï de roodborst tot het musje: "Vriend, ik denk dat dit zo is omdat zij geen Hemelse Vader kennen, Een die zorgt, voor jou en mij".

